

Felfedezés 7. Shoud - 2014. március

HETEDIK SHOUD: „7. felfedezés”

ADAMUS üzenete Geoffrey Hoppe közvetítésével

Fogadjatok szeretettel Adamus Felfedezés sorozat hetedik Shoudjának magyar fordítását, mely előben 2014. március 1-én éjjel hangzott el az amerikai Colorado Államban.

2014. március 1-én éjjel került átadásra a Bíbor Körnek.
www.crimsoncircle.com.

ADAMUS: Vagyok, Aki Vagyok, a Biztonságos és Szuverén Birodalom Adamusa.

Ó, imádom magamba lélegezni ennek a szerfelett 3D-s környezetnek az energiáját! Imádom! Imádom!

Cauldre mondott valamit velem kapcsolatban, amiről azt hitte, hogy remélhetőleg elfelejtem (a bevezető alatt tett megjegyzésére utal). Nem Cauldre! Az öreg halott fickók nem felejtenek! (nevetés) De nem ám! Nem bizony! De ez felvet egy érdekes dolgot. Halott! Ez azt jelenti, hogy az ember elment, elveszítette a tudatát, tudatlan és ostoba? Neeeeem. Igazából mit is jelent halottnak lenni? Mit jelent igazából halottnak lenni? Azt, hogy emberi testben vagy egy emberi elmével és közben nem vagy tudatában annak, hogyan manifesztálsz és hogyan teremtetted az életedet. Nem vagy tudatában annak, hogy a dolgok hogyan és miért történnek.

Mit jelent igazából halottnak lenni? Emberi testben lenni, vagy Adamusnak lenni? (Adamus nevet) És nem ez a lényeg? Nem ez a lényege ennek az egésznek? Élet, halál, félelmek, biztonság, tudatosság? Tudatosság. Nem ez itt a valódi probléma? Nem ez az oka .... ó, kedves Sandra, kávét kérnék, kecsketejjel, melegen! Köszönöm. Nincsenek erre fele kecskék? Viszont vannak pumák. Menj és keress egy kecskét! És fejd is meg! (nevetés, Adamus is nevet)

Ez egy új időszak

És ez pontosan a lényeghez vezet minket. 300 évvel ezelőtt bezártuk a Misztérium Iskolákat sok-sok évszázadnyi működés után. Azért zártuk be őket, mert olyan messzire jutottunk, amennyire csak tudtunk, az akkori idők tudatosság szintjén, ami elképesztően sűrű és nehézkes volt - mely tudatosságot az egyházak hozták a népre, azok az egyházak, akik üldöztek minket, akik megpróbálták felgyújtani a központjainkat, akik megpróbáltak bezáratni minket és akik megkínóztak, lerohantak minket. Így aztán bezártuk azokat, mert rájöttünk, hogy azok, akik elértek egy bizonyos pontra a saját megvilágosodásuk értelmében.... (Sandra átnyújtja a kávét) Köszönöm. (beleszabol) Ez nem kecsketej, de még csak nem is tehéntej. Valami furá vegyi anyag. Hm. Hm. (nevetés) Nagyon különös módja ez a kávé ivásnak.

Így aztán bezártuk ezeket az iskolákat, mert azok, akik eljutottak a megvilágosodásuk bizonyos szintjére, eltávoztak. Egyszerűen csak maguk mögött hagyták a fizikai síkot. Egy páran még visszatértek egy, vagy két, vagy három, vagy négy életre, inkarnációra, de eljutottak egy bizonyos pontra - és még csak nem is arra, ahol most ti tartotok - és elmentek innen, mert túlságosan nehéz volt itt, egyáltalán nem érezték magukat biztonságban, túl nagy volt a kihívás és túl nagy volt a másik oldal csábítása.

Tehát az elmúlt 300 évben ezen a bolygón elég nagy volt a sötétség, az üresség a valódi spiritualitás értelmében. És igen, valóban voltak tanulmányi csoportok, több mint ahány egyház volt. Időről időre voltak csatornázók és misztikusok, de olyan ember csoportok, akik megengednék a saját testet öltött megvilágosodásukat, olyanok nem voltak. Nem.

De ezeknek a sötét időknek már vége ezen a bolygón és most itt vannak azok az ember csoportok, akik az itt maradás mellett döntöttek, akik azt választották, hogy pont olyan tudatosak legyenek, mintha csak a másik oldalon tartózkodnának, miközben itt vannak a fizikai testükben. Akik azt választják, hogy túllépnek ezen a tudatlanságon, ezen a hipnózison, ezen a tompa, elbutult tudatossággal bíró mátrixon és ezek bizony ti vagytok. És persze mások is, de ezek ti vagytok.

És ez nem mindig könnyű. Még vannak a maga kihívásai és régebben azt mondtam, hogy megelégednék mindössze öt - boldogan dolgoznék öt emberrel - és mostanra már sokkal többen vagyunk, sokkal többen vagyunk.

Belépünk ebbe a korszakba, amiről álmodtatok, hogy visszatértek a fizikai testbe és nem csak a szájakat jártatjátok majd a spiritualitásról és nem csak a heti meditációs csoportotokba jártok majd el. Az égvilágon semmi baj sincs a meditációval, hacsak ez nem arról szól, hogy benne kell lenned egy csoportban és mindezt meghatározott időpontokban és meghatározott módokon kell tenned. A meditáció - ahogy ezt már oly sokszor elmondtam - minden egyes pillanatban, minden egyes lélegzetvétellel történik. Mi ez? A tudatosság. A tudat. Ennyi az egész.

Akkor meg miért töltenek oly sok időt azzal, hogy fura, beállított pozíciókban üldögéljenek és sokszor szenvedjenek ezalatt az úgynevezett meditáció alatt, csak azért, hogy megpróbáljanak szert tenni a tudatosságra? Van ennek egy sokkal könnyebb módja. Mégpedig a megengedés. Megengeded. Megengeded, hogy az itt legyen minden egyes pillanatodban, minden cselekedetedben. Ezt nevezik tudatosságnak az életben. Testet öltött tudat ez, amikor tudatában vagy annak, hogy: „*Én Vagyok. Létezem*” - a legmélyebb szinten, majd ezt követően tudatában vagy ennek a valóságnak, ennek a szépségnek, érzéki valóságnak.

Én tényleg a másik oldalon tartózkodom. Időnként be-bekukucskálok ide, felbukkanok itt-ott, de az az igazság, hogy tényleg semmi sem fogható az ezen a bolygón való létezéshez, ehhez az érzéki tapasztaláshoz. És képzeljétek csak el, milyen mindezt most már tudatosan tenni? Amikor is tudatos tapasztalásaid vannak - a saját választásod szerint. Ez persze nem jelenti azt, hogy többé nem lesznek kihívások. A Mesterlét nem azt jelenti, hogy nincsenek külső kihívások, hanem azt, hogy ott van a belső egyensúly. Ott van a tudatosság...és a Mesterlét a humorról szól. A Mesterlét a humor. Ami azt jelenti, hogy képes vagy egy jóízűt nevetni mindenben, ami körülötted zajlik, sőt, még saját magadon is - jó humorral. Nem szarkazmussal, hanem jóízű humorral. Mosolyogva. A szarkazmus. Akartok erre egy példát? (Lindát kérdezi) Ezt akarod kérdezni? Nem értettem pontosan. Szarkazmus.

A szarkazmus sok esetben bántó, negatív humort jelent. Szereted a szarkazmust, a gúnyolódást?

LINDA: Igen.

ADAMUS: Ó! (Adamus és még egy páran nevetnek) Akkor neved ki! Hiszen pontosan ezért vagyunk itt és pontosan ezt tesszük.

Születésnap ***köszöntő***

Lenne egy pár belső megjegyzésem, mielőtt rátérnénk a mai Shoudra. Először is nagyon boldog születésnapot kívánok kedvesem! (kezet csókol Lindának)

LINDA: Köszönöm.

ADAMUS: Hm....Egy úriember....(kezet csókol úgy, hogy közben a szája nem érinti a kezét,

vagyis a levegőbe)

LINDA: Áh! Várj csak, érezni szeretném a csókot a bőrömen!

ADAMUS: (újra a levegőbe csókolva csókol kezét) Egy úriember soha nem ér a bőrhöz. Lehet ódivatú fickó vagyok.

LINDA: Legyél csak olyan csúnya, mint Geoff! (mind a ketten nevetnek) Köszönöm!

ADAMUS: Ezt így nyilvánosan soha nem merném megtenni!

LINDA: Ó! Köszönöm Adamus.

ADAMUS: Ó, igen, amikor...

LINDA: Milyen tökéletes!

ADAMUS: ...amikor...

LINDA: Ó! Hát ez mennyei volt!

ADAMUS: Amikor egy igazi úriember kezét csókol egy hölgynek, akkor az egyik kezét a háta mögé teszi....(egy szék nagy robajjal leesik. Adamus grimaszol egyet, a közönség pedig nevet.) Tehát olyankor az egyik kezét a háta mögé teszi és a másikkal pedig....(most bemutatja: Adamus beleszimatol Linda karjába, majd újra a levegőbe csókol)...de soha nem érinti meg az ajkával a kezét. Ó, ennek az oka évszázadokra nyúlik vissza, amikor még sok betegséget hordoztak az emberek, de... (nevetés)

LINDA: Geoffrey-t akarom, add vissza! Sajnálom!

ADAMUS: ...de ez nem számít!

LINDA: Add vissza Geoffrey-t! (még több nevetés) De azért köszönöm. Köszönöm.

Keahak

ADAMUS: A másik belső megjegyzésem pedig a most induló Keahak IV-re vonatkozik. Éppen a Shoud-ot megelőzően került bejelentésre, hogy ez a Keahak más lesz, mint az előzőek, mert itt most a Keahak IV. során nem pusztán fényt és energiát hozunk a testbe, az Énbe, hanem manifesztálni fogunk. Ó és ez itt a jó hír! A rossz hír pedig az, hogy manifesztálni fogunk! (nevetés) És szemügyre kell vennetek a saját teremtéseiteket! Nem csak beszélgetni fogunk ezekről a dolgokról, vagy csak megengedjük. Hanem ezen túllépve belépünk a külső manifesztációkba a testben, a fizikai valóságodban, a bőség szintedben és még.....jegyzetelsz?

LINDA: Ó, igen.

ADAMUS: Akkor jó. És beszélgetni fogunk ezekről. Mi a helyzet a manifesztációiddal? Ítékezés nélkül. De mégis, hogy állnak a teremtéseid? Igen.

LINDA: Mellékesen megjegyezve, ez most szarkazmus volt. (ő és még egy páran nevetnek)

ADAMUS: De látom, nevensz. (nevetve) A Keahak szó azt jelenti, hogy mozgásban lévő Szellem. Kea= mozgás, Hak= Szellem.

LINDA: Ühüm.

ADAMUS: Szellem. Mozdásban lévő Szellem és most tényleg nagyon behúzzunk ebbe a manifesztációba!

A Keahak elején meg fogtok csinálni egy élet összegzést és arra kérlek majd, hogy ezt őszintén és nyíltan tedd meg, hogy mire véget ér majd a Keahak IV., újra meg tud majd nézni az életedet és

meg fogod látni, hogy mit manifesztáltál. Na igen!

Akkor vegyünk most egy mély lélegzetet erre a közelgő Keahakra!

Bőség lecke

A következő belső megjegyzésem. A múlt hónapban említést tettem arról, hogy tartani fogok egy összejövetelt, egy tanfolyamot vagy egy megbeszélést a bőségről. A bőségről. Egy ingyenes tanfolyam lesz ez a bőségről. Akkor most találd ki! Igen. Pontosan most mentetek keresztül a három részből álló bőség tanfolyam első leckéjén.

(szünet, ahogy Adamus vár a reakcióra)

LINDA: Ühüm.

ADAMUS: Ó! (Adamus nevet) Azt hittem mostanra már mind látnokok vagytok!

Első lecke - befogadás. Pontosan ez történt a Crimson Circle Connection Center-rel, vagyis a „Négy C”-vel. Négy C. (ez egy szójáték: A 4C kiejtése megegyezik az „előrelátható, megjósolható” szó kiejtésével - a ford. megj.)

LINDA: Ó! Előrelátható. Áááá! (Adamus felsóhajt, egy páran nevetnek)

ADAMUS: Na ez szarkazmus volt.

LINDA: Nem! Én ezt szépen mondtam! Szépen mondtam! Ez nem szarkazmus volt. (Adamus nevet)

ADAMUS: Ez volt a legelső bőség tapasztalás. A befogadás. A szó elhangzott. Nem épült köré sok struktúra. Nem volt - ahogy ezt Cauldre és Linda is mondta - nem volt semmiféle hatalmas e-mail kampány vagy folyamatos zaklatás a részükről. Vagy választod, vagy nem. A legtöbben ehhez tartották magukat. Köszönöm. Ezek voltak a határozott instrukcióim: Tedd meg, vagy ne tedd meg! De ne panaszkodj arról, hogy megteszed vagy nem. Persze azért akadtak olyanok is egy kevesen. Hm. (Adamus nevetgél)

LINDA: Ez most szarkasztikus volt?

ADAMUS: Igen. Voltak olyanok egy kevesen, de az ő hangjukat felülírta azoknak a hangja, akik megértették, hogy mit akarok itt mondani! Az egy cseppet sem számít, hogy kinyitottad-e a pénztárcádat vagy a csekk-könyvedet, vagy azt hiszem a hitelkártyádat. Ez egy cseppet sem számít. Tedd meg vagy ne tedd meg! De ne panaszkodj! Ez az egyik legegyszerűbb dinamikája a bőségnek. Kussoljál! Tényleg. Ez benne van a könyvemben - a bőség könyvemben - Kussoljál! (Adamus nevet) Fejezd be a panaszkodást! Tedd meg vagy ne tedd meg! De ne beszélj azokról a kifogásaidról, hogy ez miért nem működik, vagy, hogy az emberek miért rosszak, vagy hogy miért...na, tudjátok miket szoktatok szövegelni! Tedd meg, vagy ne tedd meg! Vagy beszállsz a bőségbe, vagy nem. És ha nem szállsz be a bőségbe, az is rendben van. Csak fejezd be a panaszkodást! És ne beszélj erről más emberekkel! És ne gyere ezzel hozzám! Ha készen állsz a bőségre, akkor gyerünk, vágj bele!

A bőség azoknak az energiáknak a befogadásáról szól, amik szabadok, természetesek és a sajátjaid. És ez közvetlenül összefügg az élet iránti vágyaddal - az életre vonatkozó választásoddal, az élni akarás szenvedélyére vonatkozó választásoddal - és ezek roppant egyszerű dolgok.

Ez az egész Stúdió vagy Kapcsolat Központ dolog ki lett helyezve és vannak, akik most azt mondanák, hogy az univerzumba lett kihelyezve. Soha nem értettem, hogy ez vajon mit jelenthet, mert az univerzum nem más, mint mondhatni egy hatalmas semmi. Valamit kihelyezni az univerzumba. Helyezd ki, fejezd ki az Én Vagyok-nak, Önmagadnak! Majd állj hátrébb! És engedd

meg, hogy az feltöltse a bankszámládat, az egészség számládat, vagy a bánom is én milyen számládat! Mindössze engedj meg, hogy ezt megtegye! Ne korlátozd! Ne akard irányítani! Ne stresszeld ezen magad! Csak figyelj, ahogy áramlik. Ez ennyire egyszerű. Ez volt a bőség első része, első leckéje.

És ugyanez a dolog, ami megtörtént a Bíbor Körrel, veled is abszolút ugyanígy megtörténhet, sőt valószínűleg még könnyebben. Könnyebb ezt a magad számára megtenned. Mert itt, ebben az esetben ugye több ezer ember lett ebbe belevonva a világ minden részéről és így ez az egész dinamika egy csoportot foglalt magába. És lényegében sokkal könnyebb dolgod van, ha csak rólad van szó. Ez ennyire egyszerű. Ha ennél jobban meg akarod ezt bonyolítani, akkor azt állítom, hogy igazából nem állsz készen a bőségre.

Ha egyszerűen annyit mondasz: „*Vagyok, Aki Vagyok. A bőséget választom.*” - majd félreállsz a saját utadból és hagyod, hogy az beáradjon. És aztán nem mész végig azon a mentális kíntájon, mikor is azt kérdezed, hogy de hogyan érkezett meg és miért és hogy akkor mihez is kellene vele most kezdened. Semmi ilyesmit nem teszel. Ahogy azt sem, hogy akkor most szuper kedvesnek kell lenned, csak azért, mert befogadtad. (némi vihogás) Egyszerűen csak megengeded. Csak megengeded, hogy bejöhessen. És ez ilyen egyszerű.

Folytatni fogjuk a leckék sorát és igen, lesz egy élő közvetítés az új bőség központból, a Kapcsolat Központokból, ez egyértelmű.

Tehát ezek voltak mára a belső megjegyzéseim. Boldog Születésnapot (Lindának címezve) és még sok, temérdek sok születésnapot kívánok az elkövetkezendőkben!

Kérdés a változásról

Akkor kezdjük is a következővel! A változások miért nem egy csettintésre következnek be? Miért nem történnek meg egyetlen pillanat alatt? Vagyis mi az oka annak, hogy a tudattalanabb emberi állapotból nem lépsz át egy pillanat alatt a megvilágosodott állapotba? Miért? De most tényleg. Miért?

LINDA: Ó, úgy látom, valaki jelentkezik.

ADAMUS: Tudom, hogy egy páran roppant módon befrusztráltak ezen magatokat. Azt mondjátok: „*Nos, ezt a dolgot választom. Akkor miért nem történik meg egyetlen éjszaka leforgása alatt?*”

SHAUMBRA 1 (férfi): Szerintem pont ezen a héten jött meg erre a válaszom.

ADAMUS: Á! Á!

SHAUMBRA 1: Mert időbe telik, mire hozzászokunk ehhez az egészhez.

ADAMUS: Igen.

SHAUMBRA 1: És majd úgy történik meg.

ADAMUS: Abszolút.

SHAUMBRA 1: Ez a válaszom.

ADAMUS: És ez egy nagyon-nagyon jó válasz. Abszolút. Igen. Miért? Miért nem történik meg egyetlen éjszaka leforgása alatt?

TAD: Amikor hozok egy választást, akkor az olyan érzés, hogy kell hozzá az energia. Úgy értem, hoztam egy választást, de olyan ez, hogy be kell hozzá hívni a csordát is, vagy hívjuk ezt úgy, ahogy akarjuk, tudod...

ADAMUS: Igen. De akkor ez a csorda miért nem mutatkozik meg azonnal, rögvest?

TAD: Na igen, csak úgy: Bumm!

ADAMUS: Na igen.

TAD: Azonnal, rögtön, itt és most.

ADAMUS: Igen, igen.

TAD: Mert...csak...az energia váltás miatt. Nem tudom hányféleképpen tudom még elmondani, de nehéz...vagyis nem nehéz....de idő kell ahhoz, hogy az energiák a választásunk irányába haladjanak - illetve az én választásom irányába mozduljanak.

ADAMUS: Így kell lennie?

TAD: (szünetet tart) Nos, ha valami nagy projekten dolgozom éppen, akkor úgy érzem, hogy ehhez be kell hívjam a cowboy-okat is, úgy értem, szükséges...

ADAMUS: Szóval vannak teheneid, meg tehenész fiúid, meg...

TAD: Most költöztem Colorádóba! (A közönségből egy páran és Adamus nevetnek) Én csak... korábban delfinekkal meg halakkal foglalkoztam, de...na igen.

ADAMUS: Aha. Most pedig tehenekkel és tehenész fiúkkal.

TAD: Tehenek és tehenész fiúk. Behívom őket!

ADAMUS: Igen, igen.

TAD: Lasszóval!

ADAMUS: Igen, itt vannak ilyen dolgok. Sok csodálatos dolog van a világnak ezen a részén. Igen, igen. Érdekes - és most csak úgy mellékesen megkérdezem: mi az, ami idehívott téged? A tehenek és a cowboy-ok? (nevetés)

TAD: A tehenek és a cowboy-ok! Habár még eggyel sem találkoztam. Bár keresek egy cowboy-t. Hm....

ADAMUS: Egy tehenet vagy egy cowboy-t?

TAD: Azt kérdezed, hogy miért költöztem Denverbe, Colorádóba? És honnan?

ADAMUS: Igen. Ezt kérdeztem, hogy mi hívott ide?

TAD: Hm. Nem volt tudatos.

ADAMUS: És mi lenne, ha ezt most tudatosítanád?

TAD: Ú....

ADAMUS: Tudod te. De, álljunk csak meg! Ilyenkor mindig az történik, hogy felmész ide, a fejedbe. A válasz pedig már itt van a szívedben, vagy bárhol, de nem, te felmész a fejedbe és akkor az egész dolog ott megreked, szorulás történik és....nem, a székrekedés, a szorulás nem csak azt az egy dolgot jelenti. A szorulás azt jelenti, hogy valami zárttá válik és bűzlik. És akkor jön a szorulás. Akkor most próbáld meg a szívedből! Mi hozott téged Colorádóba? Gyorsan! (csettint egyet)

TAD: Az, hogy ide akartam jönni.

ADAMUS: Jó, oké.

TAD: A hely energiája...egyszerűen magához vonzott.

ADAMUS: Idevonzott. Oké, jó. Mi volt az, ami idevonzott? (TAD szünetet tart) A mai ülésünk végére meg fog jönni a válaszod és akkor meg azt mondod majd: „*Tudtam! Tudtam!*” - és még azt

is, hogy: „*Miért nem mondtam ki ezt mindenki előtt? Tudtam, hogy miért költöztem ide és el kellett volna mondanom.*”

Azért nem mondtad meg, mert akkor ellőtted volna az előttünk álló egy óra, tizenöt percet. Mert akkor azonnal félbe kellett volna, hogy szakítsalak és azt mondtam volna, hogy igen, ennyi. Oké. Köszönöm.

TAD: Köszönöm.

ADAMUS: Jó. Szóval miért nem egyetlen csettintésre történnek meg a dolgok?

ELIZABETH: Nos, én erre azt válaszolnám, hogy azért, mert nem állunk félre a saját utunkból.

ADAMUS: Igen.

ELIZABETH: Választunk, aztán pedig...

ADAMUS: Mi lenne, ha egyes szám első személyben beszélnél, hogy én nem állok félre az útból?

ELIZABETH: Pont ezt próbálok mondani.

ADAMUS: (nevetve) Persze, persze, persze.

ELIZABETH: Nos, tanulok.

ADAMUS: Igen. Apropos, van itt valaki, aki dolgozott ezen a dolgon, amit a múlt havi Shoudban megbeszéltünk? Hogy amikor egy másik személyhez beszélsz és kifejezetten azt értem ezalatt, amikor konfrontáció történik, akkor ahelyett, hogy azt mondanád: „*Nos, te ezt tetted...*” ehelyett egyes szám első személyben beszélsz.

ELIZABETH: Én.

ADAMUS: Nehéz megtenni.

ELIZABETH: Igen.

ADAMUS: És egészen bámulatos, hogy amikor megteszed, akkor az megváltoztatja a teljes dinamikát. Igen. Igen.

ELIZABETH: Én nem állok félre az útból.

ADAMUS: Igen.

ELIZABETH: Igen.

ADAMUS: Miért?

ELIZABETH: Valószínűleg félelemből.

EDITH: Túl cuki vagy. (nevetés)

ADAMUS: Akkor most ti ketten...

ELIZABETH: Túl cuki vagyok.

ADAMUS: ...szeretnétek egymás mellé ülni? Edith azt mondja, hogy túl cuki vagy. Ez ma már egy másik világ, nem olyan, mint amikor még én is itt éltem. (páran nevetnek) Jó. Köszönöm. Köszönöm.

ELIZABETH: Köszönöm.

LINDA: Még egyet?

ADAMUS: És te... nem, nem vagy cuki. Gyönyörű vagy. Igen, igen. (Adamus nevet) Ó, imádom az embereket!

Következő. Igen.

TIMOTHY: A hitrendszereid....

ADAMUS: Állj fel! Egy Mester feláll.

TIMOTHY: A hitrendszereid és a rétegződések.

ADAMUS: És most én ülök le. (Adamus nevet) A hitrendszerek és a rétegek, igen. De mi egy hitrendszer? Miért nem hiszel abban, hogy mindez egyszerűen csak egy csettintésre megtörténik?

TIMOTHY: Hányat akarsz ebbe belevinni?

ADAMUS: Annyit, amennyibe bele akarsz menni. Te mennyit akarsz ebbe belevinni?

TIMOTHY: Az összeset el akarom távolítani.

ADAMUS: Igen, igen. Akkor miért nem teszed meg? (Timothy sóhajt egyet és szünetet tart.)

Azért, mert gondolkozol rajta.

TIMOTHY: Igen! (mosolyog)

ADAMUS: Látod és kérlek jól figyeljetek, mert mindannyian azt teszitek! Megálltok és gondoltok. Pedig a válaszok pontosan ott vannak. És ahogy már mondtam az előbb, mire véget ér a mai összeövetelünk, azt fogod mondani: „*Tudtam! Tudtam!*” És az egyik dolog, amit meg fogunk tenni az lesz, hogy a gondolkozást egy másik helyről fogjuk tenni, amit még csak nem is lehet gondolkodásnak nevezni. Erre később rá fogunk térni. Szóval akkor miért nem távolítod el csak úgy egyszerűen azokat a rétegeket és hiedelmeket?

(megint szünetet tart)

Elmondhatom neked?

TIMOTHY: Legyél szíves!

ADAMUS: Mert szolgálnak téged. Imádod őket. Igen.

TIMOTHY: Hú...

ADAMUS: Bizony. Máskülönben már nem lennének ott. Bármí, ami jelen van az életedben - és ezt már olyan sokszor elmondtam - szóval, bármí, ami ott van, legyen szó bármilyen problémáról vagy helyzetről - az téged szolgál.

A korlátozások és a hiedelmek téged szolgálnak, magadban tartod őket, mert szerinted ezek tartanak egyben, mert azt hiszed, hogy ha elengednéd őket, akkor nélkülük szanaszét szakadnál, apró cafatokra hullanál szét az univerzumban. És hogy ekkor annyi sok apró darabkára esnél szerte a teremtés egészében, hogy soha többet nem tudnád magadat újra egyberakni. Mint valamiféle rosszul sikerült pszichikus kísérlet esetében. Érted? (egy páran nevetnek) Ezért ragaszkodsz hozzájuk és tartod magadban őket. Pedig igazából nagyon biztonságos dolog megnyílnod. Sokkal biztonságosabb.

TIMOTHY: És a másik dolog pedig az, hogy mennyi játszmát akarunk még lejátszani csak úgy? Ez egy szociális...

ADAMUS: Mi? Mi?

TIMOTHY: Mi, azaz én!

ADAMUS: Mi, mint egy gépies ember?! (Adamus nevet) Jó. Köszönöm. Kitűnő. Még egyet! Egyébként imádok veletek beszélgetni. Kivétel nélkül szeretek mindannyiótokkal lenni. Veletek is, akik online néztek minket. Imádom ezt. Sajnálom kedvesem! Még ha nem is vagy itt személyesen Coal Creek Canyonban, imádom azt a tényt, hogy tudok veled beszélgetni, viccelődni, sőt, még

pletykálni is és nagyszerűen tudjuk érezni magunkat. A kapcsolatunk meglelégedéssel jár, gyümölcsöző számomra és remélhetőleg a te számodra is.

Akkor folytassuk! Még egyet kérnék! Miért? Ó, miért? Edith.

EDITH: A múlt alkalommal valami briliánsat mondtál nekünk. Azt mondtad, hogy....

ADAMUS: Csak a múlt alkalommal mondtam briliánsat, kedvesem? (nevetés)

EDITH: Nos, elnézésedet kérem. Minden alkalommal azt teszed.

ADAMUS: Igen, igen.

EDITH: Azt mondtad, hogy semmilyen okot, dolgot ne helyezzünk magunk elé.

ADAMUS: Igen.

EDITH: És azt gondolom, hogy ez nagyon jól működik mindannyiunk esetében.

ADAMUS: És mi lenne, ha a kérdésre is válaszolnál? (nevetés) Most hízelegsz nekem azzal, hogy elmondod, hogy mennyire briliáns vagyok. De a kérdés úgy hangzott, hogy miért nem sikerül egyetlen csettintésre belépni a Mesterlétbe?

EDITH: De belépünk. Nem látod?

ADAMUS: Mi?

EDITH: Igen, én megteszem. Mi megteesszük. Én megteszem. Te megteszed. Mindenki megteszi.

ADAMUS: Nem, ez - de inkább csak a magad nevében beszélj.

EDITH: David, az ő csodálatos felesége és mindenki megteszi.

ADAMUS: Csak a magad nevében beszélj! Maradj meg saját magadnál. Tudod, máskülönben csak kerülgeted a forró kását.

EDITH: Igen, ez valóban így van.

ADAMUS: Te megteszed.

EDITH: Én megteszem.

ADAMUS: Jó. Maradjunk is ennyiben! Pont. Edith megteszi. Már látom is a póló feliratokat Sart! Edith felemelkedik. Megvilágosodik. (még nagyobb nevetés) És Edit, ez egy csodálatos dolog. (valaki beszél: Gyerünk Sart, vágj bele!) Ez egy gyönyörűség dolog.

SART: Már jöhet is!

ADAMUS: („kezet csókol” Edithnek.) Köszönöm.

EDITH: Na, ez aztán nagyon fura egy csók volt. (még több nevetés)

ADAMUS: Biztos vagy benne, hogy ez csupán egy csók volt kedvesem?

EDITH: Nem.

ADAMUS: Miért volt furcsa?

EDITH: Hát mert általában hozzám érsz az ajkaiddal, mikor megcsókolsz. (nagy nevetés)

ADAMUS: Na ez lesz a Shoud kivágott, szerkesztett verziója! Igen Edith, igazad van, de arra kérlek, hogy ez maradjon kettőnk között! (nevetés)

EDITH: Ó!

ADAMUS: És ezt nem kellene.... látod itt ezt a kamerát? Felvette amit mondtál. (még nagyobb nevetés)

EDITH: Elnézést kérek!

ADAMUS: De nem csak ezért könyörögsz nekem! (nagy nevetés)

LINDA: Szégyentelen! Szemérmetlen!

ADAMUS: A Mesterlét az, amikor képes vagy az élet összes dolgán nevetni. Az összesen.

Akkor kérnék még valakit! Olyan jól szórakozunk itt! Igen. És ha bárki is sértve érzi magát, az távozzon! (nevetés) Ha annyira be vagy ragadva, dugulva spirituálisan, hogy még egy kicsit sem vagy képes nevetni.... Ez itt a Mesterek csoportja és ebben a bámulatos vitorlás hajóban szeljük át a vizeket, hogy eljussunk az arany időkbe és itt nincs helye a sértődöttségnek és a mogorvaságnak. Igen.

SUSAN: Ebben az elmúlt pár hónapban arra jöttem rá, hogy változik az irányultságom, mert ez egy teljesen új irány vagy orientáció.

ADAMUS: Igen.

SUSAN: A régi irányultság automata... az elmébe volt belekötve.

ADAMUS: Igen, igen.

SUSAN: És most azt csinálom, hogy tudatosan megyek keresztül a napjaimon és átírányítom azt, ahonnan a tudatosságom érkezik és ez nem innen a fejemből jön. Hanem innen, a szívemből.

ADAMUS: Igen. És hogyan történik ez az átírányítás?

SUSAN: Meg kell állnod... Időt kell szánnod...

ADAMUS: Nem, nem. Ne beszélj egyes szám második személyben.

SUSAN: Ne? Akkor egyes szám első személyben beszéljek?

ADAMUS: Nem te, hanem én.

SUSAN: Én?

ADAMUS: Igen, te.

SUSAN: Hogyan teszem ezt én?

ADAMUS: Igen, igen.

SUSAN: Személyesen az én esetemben gyakorlom a tudatos légzést úgy, hogy tudatosan belelélegzem a szív központomba és megengedem, hogy a tudatom ott legyen és onnan terjedjen ki.

ADAMUS: Csodás!

SUSAN: És egyre több időt töltök ott - magamon belül - ahelyett, hogy a külső dolgokra reagálnék. Vagyis az irányultságom már nem kifelé fordul, hanem még mindig itt vagyok.

ADAMUS: Igen.

SUSAN: Itt kezdődik.

ADAMUS: Bámulatos!

SUSAN: Köszönöm.

ADAMUS: Igen. Nem, ez tényleg így van és beszéltünk erről... (Susan kinyújtja a kezét, hogy Adamus kezét csókoljon neki) Ó, igen! (kisebb nevetés, miközben Adamus kezét csókol neki)

SUSAN: Köszönöm.

ADAMUS: Beszéltünk már erről az átírányultságról. (A Valóságod átrendezése c. anyagra utal itt)

Hiszen megváltozik az irányultságod, az, ahova eddig be voltál kötve és ahogy eddig kapcsolódtál a dolgokhoz. És keresztülmentek azon a szakaszon, ahol sok-sok, rengeteg sok minden „bekötést” megszüntettek és itt most szó szerint több milliányi bekötő pontról van szó és eloldoztatok magatokat ezekről a pontokról - és ez rettenetesen kellemetlen érzéssel jár. És ott a vágy bennetek, hogy visszatérjetez ezekhez a régi bekötési pontjaitokhoz. De az történik, hogy ahogy az elme megpróbál visszatérni ide, ebbe a valóságba és azokhoz a dolgokhoz, amiket megért, közben valójában nem is vagy sehova bekötve, hanem sokkal inkább ráhangolódsz azokra a más dolgokra, amik sokkal rugalmasabbak, sokkal dinamikusabbak és sokkal energia hatékonyabbak. De mégis lesz egy átállási periódus, ahol nagyon irányvesztettnek és lekapcsolódottnak érzed majd magad, aminek pontosan ez az oka.

Adamus válasza

És ez elvezet a lényeghez, amit mondani akarok. A kérdés az ugye, hogy miért kell ehhez idő? Miért nem egy csettintésre történik meg a megvilágosodás?

Az első dolog az, hogy az együttérzés miatt. A tested iránti együttérzésed miatt, mert a tested, azzal a régi, ősi DNS-sel nem tudott volna kezelni egy ilyen gyors, azonnali átalakulást. Nem tudott volna megbirkózni egy ilyen gyors, azonnali változással és ez akkora energetikai egyensúlytalanságot okozott volna benne, ami kifejezetten cukorbetegséghez vezetett volna. Ha a test túl gyorsan próbál változni, akkor az energia bemenetek és átmenetek cukorbetegséget okoztak volna. Másodsorban pedig rákot. És ez akkor olyan zavaros jeleket küldött volna szét az egész testben, ami rákot okozott volna a tested bizonyos részeiben.

Ezért az történik, hogy behoztatok ennek a fény energiának ezt az új szintjét, miközben elvégzitek ezt az átváltozást, amikor is az ősi biológiátokat elengedve behoztatok a saját igazi Fénytesteteket. És ez az esetek többségében alvás közben történik meg, de van, hogy ébrenléti állapotokban is. Néha ezért úgy érzed, hogy a tested a poklot járja meg éppen, de nem erről van szó. Hanem arról, hogy átrendezi, átirányítja magát. Változik.

Arra kérlek benneteket, hogy hívjátok be ezeket a változásokat és tegyétek ezeket lehetővé és fejezzétek be az állandó kérdezősködést! *„Mi történik a testemmel? Miért alszom ilyen sokat? Miért nem tudok aludni? Miért nem olyan az energia szintem, mint régebben?”* Lényegében ez egy jó dolog, hogy nem olyan az energia szinted, mint volt, mert akkor az azt jelentené, hogy még mindig a régi forrásokból akarnád behozni az energiát. Keresztülmész egy időszakon, ahol lekapcsolódsz a régi olajforrásról, tegyük fel, hogy egy régi szénégető üzemről és most már egy nagyon új energiás és hatékony, tiszta energia forrásra kapcsolódsz rá.

Tehát itt van ez az átváltozás és lesznek olyan időszakok, amikor nagy fájdalmakat fogsz érezni a testedben és azt hiszed ezek az öregedés jelei, pedig ez nem így van. Emiatt az intenzív átváltozás miatt fogod ezeket érezni.

Az elején azzal kezdtem, hogy 300 évvel ezelőtt bezártuk a Misztérium Iskolákat, mert túlságosan nehéz lett volna akkoriban végigmenni ezen a testet öltött felemelkedésen. Ez sokakat nem zavart. Azt mondták: *„Akkor is akarom ezt a felemelkedést és az sem érdekel, ha egy nap múlva meghalok.”* De ti, drága barátaim azt választottátok, hogy eljöttök ebbe az életetekbe és megteszitek ezt úgy, hogy közben itt maradtok ebben a fizikai testben. Ezért aztán a testetek iránt érzett együttérzésedetektől fogva, pontosan úgy csináljátok végig ezeket a változásokat, ahogy képesek vagytok ezt kezelni. Együttérzéssel viseltettek az elmétek iránt, mert az elme az a dolog, akinek tényleg óriási nehézséget okoznak a jelenleg zajló változások.

Túlléptek mindazon, ahogy eddig gondolkoztatok és sokszor, amikor így, ebben a formában összejövünk egymással, mindannyian megérezitek annak az energiáját, amikor valamelyikőtök elkezd

gondolkozni. Mert olyankor minden itt fent fókuszálódik. Nem kell ehhez látnod az aurát vagy az energiát, még csak a testbeszédet sem, mert intuitíven tudod, amikor az felmegy az elmébe és akkor ugye ott megszorul, bedugul, megreked benned, bennük.

Egy másféle módon fogjátok behozni a tudatosságot, az intelligenciát, mégpedig úgy, hogy az semiféle elemzést, analízist és dosszié előszedést, adatszolgáltatást sem fog maga után vonni. Visszameész és azt kérdezed: „*Na, akkor az mi volt?*” Tudjátok. „*Eltároltam itt a memóriámban.*”

A régi Energiás elme felépítésben minden a társításon alapult. Mindent társítottál minden mással és most ezt elengeded szépen, mert az új valóságban nem létezik társítás. Vagyis ilyet még nem csináltatok. Még nem tapasztaltál meg bizonyos dolgokat és az elme mindig meg fog próbálkozni a társítással. Még akkor is, amikor te, az Én Vagyok azt mondja: „*Hé, erre nincs szükségünk!*” - az elme még egy darabig ugyanúgy társítani akarja majd. Aztán majd befrusztrálja magát, mert nem talál egy hasonló vagy párhuzamos tapasztalást, amivel összekapcsolhatja azt annak érdekében, hogy ki tudja értékelné és elemezni azt, hogy hogyan cselekedjen, vagy miként reagáljon. És ilyenkor meg átkapcsol a félelem és pánik módozatba a félelem, aggodalom, pánik - módozatba - és azt mondja: „*Ne tegyél semmit!*” - vagy azt, hogy: „*Vonulj vissza! Hátrálj meg!*” Na ez az a pont, amikor azt mondd majd: „*Nem, tökéletesen rendben van, ha folytatom. Nem számít.*”

Kezdekör életről és halálról beszéltem nektek. Valójában nagyon, de nagyon kicsi a különbség a kettő között. Tényleg, szinte alig van köztük különbség. Vagyis, bizonyos értelemben véve úgyis lehetne fogalmazni, hogy még a halál sem számít, ha ez az ára annak, hogy kiszabadulj a börtönből. És ez kicsit durván, keményen hangozhat, amikor ezt a földi valóságot börtönné hívom. Pedig az. Egy csodálatos és nagyszerű hely a leckék számára, amennyiben még mindig a leckéken akartok keresztül menni, de remélem nem ez a helyzet. És rendelkezik a saját típusú elképesztő szintű tapasztalásaival, de egy tudati börtönné vált, ahol az emberek beleragadtak a mintáikba, a rutinjaikba és nem törnek ki belőlük. És csak nagyon kevés hang magasodik ki ebből és csak nagyon kevés ember engedi meg magának, hogy túllépjen ezen. (Linda felemeli a kezét) Drágám...

LINDA: Akkor miért van az, hogy...

ADAMUS: Ez most egy szülinapos kérdés?

LINDA: Akkor miért van az, hogy az angyalok, meg a kristályok, meg a bla-bla-bla... sorban állnak azért, hogy idejöhessenek, ha olyan nyomorúságos és fájdalmasan beragadt ez a hely?

ADAMUS: Egy szóval sem mondtam, hogy nyomorúságos.

LINDA: Oké, akkor beragadt, vagy mindegy.

ADAMUS: Nem mondtam, hogy nyomorúságos vagy szerencsétlen. Beragadt, azt mondtam. Azért állnak sorba, mert a Föld, ez a Föld bolygó az a hely és hamarosan - vagyis lényegében már aktuális - az Új Földek, amik közben szintén megteremtésre kerültek és sok van belőlük és ezek azok a helyek, ahova el lehet menni a megvilágosodásért. És itt ezen a bolygón fogod ezt felfedezni. És nincs ehhez fogható bolygó sehol az összes dimenzióban és galaxisban. Egyik sem kínálja fel ezt a lehetőséget, hogy megértsd és megtestesítsd az Én Vagyok-ot. Mind tapasztalnak és ismételten mondom, hiába rendelkeznek bármiféle tudattal és technológiával meg intelligenciával és mindezekkel a dolgokkal, akkor sincs ennek a bolygónak sehol sem párja.

Na, ez a jó hír és egyben a rossz hír is. Nincs ehhez fogható hely sehol sem, ahol igazán ennyire el tudod magad veszíteni belül és elfelejted azt, aki vagy. Semmilyen hely sem rendelkezik ekkora sűrűséggel és ilyen hatalmas csábító erővel, mint ez a bolygó. Ezért aztán ennél jobb helyre nem is jöhetnél! Miért is ne jönnél ide, megélni a szélsőségeket és így megvilágosodni, mintsem, hogy a többi helyre mennél? És drága barátaim, ha emlékeztek, pontosan ezért jöttetek ide. Azért jöttetek ide, hogy megtestesítsétek az Én Vagyok-ot, vagyis, hogy teljesen beintegráljátok azt a Lélekbe és minden egyes aspektusba. Ezért vagytok itt és jelenleg ezt csak itt lehet megtenni.

És igen, mások sorban állnak és én árulom a jegyeket. (kisebb nevetés) Sorban állnak ezért a tapasztalásért, mert ez egy érzéki, gyönyörűséges, dinamikus bolygó. A fájdalom érzése a testedben - érzéki dolog. Most persze azt mondjátok: „*Nem. Ez tényleg fájdalom érzése a testben.*” Az angyali létezők számára, akiknek nincs fizikai testük, ez lényegében csábító. „*Mert, úgy érted, hogy akkor igazán érezhetem magam? És nem csak fényként érzem magam, hanem ez az érzés azt mondja nekem, hogy ez én vagyok?*”

És amikor azt mondod egy angyali létezőnek, hogy: „*Lényegében gondolkodni tudok és lehet egy gondolatom, ami annyira lassú, hogy képes vagyok tudatában lenni annak, hogy van egy gondolatom!*” Mert tudjátok egy angyali létező esetében ezek a dolgok egy szempillantás alatt történnek meg. És így nem rendelkeznek a mély tudatossággal. Ez az idő kontinuum, amin belül léteztek, lehetővé teszi számotokra mindezeknek a megtörténtét. Az idő, a tér, a sűrűség és a csábítás teszi lehetővé, hogy ide gyere.

És ez egyben az átok is, mert amikor az a tudás elkezd az azt mondani, hogy: „*Ebből elég volt!*” - de közben az ember még mindig benne van a mintáiban, a bebetonozott tudatban és ez így nagyon nehéz. És ilyenkor az történik, hogy az ember gondolkodással, erőfeszítéssel és tervek kovácsolásával, továbbá küzdelemmel próbálja meg megtalálni a kivezető utat, mert ebben az emberi állapotban van benne. Megpróbálja tanulmányokkal kiszedni ebből magát, vagy pénzzel kivásárolni ebből magát, bármit elkövet, de mindvégig nagyon is emberi tulajdonságokkal próbálja kioldani, elengedni magát ebből a rendkívül erős, sűrű tudatosságból.

Abból a dologból, amibe belemerültek, amit szerettek és amit megtapasztaltak. De egyszeriben csak eljön az, amikor már belefáradtak ebbe és ki akarnak szállni, sőt ki kell szállniuk, mert ez még csak nem is akarás kérdése. Mert ott van bennük az a mélyről jövő vágy, ami kivétel nélkül mindannyiótokban ott volt: „*Ki kell ebből szállnom! Vissza kell térnem önmagamhoz! Vissza kell térnem a Lelkem tudatosságához!*” És megpróbáltátok ezt az alvásotok alatt megtenni, az álmaitok során, de ez nem működik valami jól. Azt hiszitek, hogy ez a megmenekülésetek. Lényegében az alvás eredetileg az újrapcsolódás időszakára lett tervezve, az éjjeli újrapcsolódásra. De minél mélyebben merül bele az ember a sűrűségbe - akkor még éjjelente, az alvási periódusában is, hajlamos a még mindig nagyon is emberi dolgokra fókuszálni.

És akkor ez szinte már kétségbeeséssé válik ez a vágyakozás - hogy kiszálljak ebből - és azért próbálsz meg aludni, hogy legalább egy kicsikét össze tudj kapcsolódni a Forrásoddal, de ez sem működik. És akkor jön az, hogy: „*Most akkor mit tegyek?*”

Hogy mit teszel? Megpróbálkozol a hatalommal. Megpróbálkozol a gondolkodással, az erőfeszítéssel és a szenvedéssel. Nem működik.

A Mesterlét valódi titka - ha létezik egyáltalán titok ebben - és talán az a dolog, ami a leginkább szöges ellentétben áll az emberi viselkedéssel, a megengedés. A megengedés.

Több oka van annak, amiért nehéz a megengedés. Mert a hatalomhoz, az erőhöz, az intelligenciához és a gondolkodáshoz szoktatok hozzá. Valami olyanhoz szoktatok hozzá, ami végeredményben agresszív. Így hát ezzel próbálkoztok. És ez általában nem működik. És a másik az, hogy a megengedés nagyon nem biztonságos. Sőt, az emberi részt azt mondja, hogy a megengedés egyenesen ostoba dolog. Ezért megpróbál egy kicsikét megengedni és amikor egy kicsit megenged, de közben még mindig rajta van a beton kemény alsóneműje, akkor bizony az nem működik túl jól. (pár nevetés) Nem működik. Akkor ugyanúgy lesüllyedtek az aljára. (Adamus nevet, valaki azt mondja: Nahát!) Igen, nahát!

Tehát a másik dolog, amiért nem egy csettintésre történik meg a dolog - csak így, egy csettintésre... az egyik ugye az együttérzés, hogy ne égj szét és ne terheljen túl a dolog. Mert ez nagy kihívást jelent a test számára és még nagyobbat az elme számára. Mert az elme sűrű és kemény. És ami az érdekes, az az, hogy az elme egyben rettentően törekeny is. Ahhoz hasonló, mint amikor egy

nagyon sűrű dolgot, ami roppant kényes vagy labilis egyensúllyal bír, felhelyeznek egy igen magas karóra és az megállás nélkül azon van, hogy nehogy megbillenjen, vagy leessen onnan.

Tehát bármennyire is sűrű és kemény az elme, egyben elképesztően törekeny, labilis is. Mindig védeni, védekezni próbál. Folyamatosan azon dolgozik, hogy ne hulljon darabjaira. És szinte kivétel nélkül mindannyian megtapasztaltatok gyerekkorotokban - most nem akarok eltérni a tárgytól, de gyerekkorotokban mindannyian megtapasztaltatok azt, hogy mások ilyeneket mondtak nektek: *„Fejezd be, hogy ilyen örültségeket művelsz! Juan. Mi ütött beléd? Legyél olyan, mint a többiek!”* És aztán megpróbáltatok, lényegében azért, mert szerettedek őket és azt akartátok, hogy biztonságban érezzék magukat. Tehát visszafogtatók magatokat, hogy olyanok legyetek, mint a többiek. De ahogy már említettem, van a léleknek egy része, ami ezt már nem bírja tovább elviselni. Nem csak, hogy ki akar ebből szállni, hanem kétségbeesetten szüksége van arra, hogy visszatérjen saját magához.

Mi, itt a másik oldalon szemügyre vesszük az energiákat és a dinamikákat. Milyen sokáig bírja valaki ebben a valóságban? Meddig bírja, mielőtt ez már teljesen elviselhetetlenné válik a lélek számára? Régebben, a korábbi életeitek során ez úgy volt, hogy amikor elhagytátok a fizikai testeteket, átkeltetek a túloldalra, ahol a más birodalmakban létrejött egyfajta újra összekapcsolódás a Lélek Énnel. Tudjátok, a fizikai valóság hatalmas elengedésekor. De ahogy az idők folyamán a Földközeli Birodalmak egyre sűrűbbé és sűrűbbé váltak, egyre nehezebb és nehezebb lett eljutni a Kristály Birodalmakba és a Virágok Hídjára. Ezért egyre többen vannak a Földközeli Birodalmakban. Sokan, mikor meghalnak, ott maradnak a Földközeli birodalmakban. Ez nem fizikai ugyan, de nagyon közel áll hozzá. A bolygó minden tudatossági faktora megtalálható ott is. Ezért már nem az a pihenő övezet vagy átmeneti könnyebbség mostanság. Sem az álom állapot, sem a halál állapot nem az.

És a létező - elkezd bepánikolni és kétségbeesik, majd mindenféle kétségbeesett dolgokat kezd művelni. És mindezt azért teszi, hogy újra érezni, emlékezni tudjon. És olyankor az emberek mindenféle szélsőséges, érzelmi és drámai dolgokat tesznek, csak, hogy újra érezhessenek valamit. Talán azt gondolják, hogy ez a Forráshoz visszavezető út. Drogoznak, hallucinogén drogokkal próbálkoznak, gyógyszereket szednek és ez néha ad egy kis bepillantást számukra, de egy rettenetesen torz módon.

Képzeld csak el, hogy beveszel jó sok hallucinogén drogot csak azért, hogy bepillantást nyerj a lélek forrásba, de mindezt a pokol nézőpontjából teszed. Ez nagyon, de nagyon nehéz. És vannak, akik ezt élvezik, mert így legalább be tudnak oda pillantani, pedig ezt az egészet a torzítás helyéről teszik.

Jelenleg ezen mennek keresztül az emberek. És ez a felébredési folyamat gyönyörű, de közben, ahogy ezt ti is tudjátok, nagyon nehéz, mert amikor elkezdik a felébredésüket, akkor igazából a Lélek Én az, aki azt mondja: *„Nem bírom ezt tovább! Meddig vagyok még képes távol tartani magam a Forrással, az Én Vagyok-kal való kapcsolatától?”* És ekkor megpróbálnak más forrásokat meg minden mást keresni a vallásban, a gurukban, a szélsőséges sportokban és bármi egyébben - mert megpróbálnak újra érezni. És ez nem működik.

És akkor valaki előáll ezekkel az antidepresszáns meg szorongás gátló gyógyszerekkel és én egyáltalán nem vagyok ezeknek a híve, nem kedvelem őket és annak ellenére, hogy meg lettem kérve arra, hogy ne beszéljek erről - de ezek azok a szerek, amik tényleg, igazi zombi állapotba dugják az embert. Mert lényegében a következőt teszik: *„Hallgattasd el azt a zajt! Nem akarom hallani, hogy mennyire belefáradtál már ebbe az utazásba és hogy ki akarsz szabadulni a börtönödből!”* Ez egy bekussoltató tabletta. (Linda átnyújtja neki a csészét) Köszönöm. Nem tettél bele semmit? (nevetés) Egy kussoltató tabletta! Igen! Érdekes az időzítésed drága Linda! (még több nevetés) Mert az. Egy kussoltató tabletta és beviszi az embereket abba a zombiszerű állapotba, ahol: *„Maradj benne a sorban, sétálj a vonalon, maradj benne a mátrixban és ne panaszkodj!”*

De tudjátok mi történik? Beveszik a gyógyszereket, amitől egy kis ideig jobban érzik magukat. Ne bámulj így rám! (mondja Lindának) Egy rövid ideig jobban érzik magukat. De az a hang, ami az igazság hangja, az Én Vagyok hangja, nem fog leállni, nem marad abba és folyamatosan azt fogja mondani: „*Itt az idő! Itt az idő! Vissza kell térnünk! Újra kapcsolódnunk kell a Forrással!*”

Tehát bizonyos értelemben felülírja a tablettát, de akkor ez teljesen megőrjíti az embert. Abszolút. És ezért is áll fent nagyon gyakran az örület és az öngyilkosság esete azoknál az embereknél, akik hosszútávon ilyen gyógyszereket szednek. És nagyon egyértelműen kitartok a szavaim mellett.

Tehát egy bizonyos...ó, történetet készítek ebből a tanulmányból - amit páran tanulmányoznak - erről az egész jelenségről: „*Milyen sokáig képes valaki nem tudatára ébredni a saját Énjének, a saját Forrásának? Hány életet képes valaki így leélni?*” És ez a tanulmány most készül éppen a társaim segítségével és a tanulmány helyszíne a Föld. Meddig képes valaki erre, hogy nem kapcsolódik saját magával?

Voltak olyan életeitek, amikor álmaid során létre tudtátok hozni ezt a kapcsolatot, vagy életek között is, de sok-sok ember számára már több ezer év is eltelt e nélkül a kapcsolódás nélkül, van, akiknél ez 5.000 évet is jelent és van akiknél 10.000 évet jelent. Nem nektek, hanem másoknak, mert már olyan régóta nem kapcsolódtak a Forrással. És akkor nagyon elveszettek és nagyon kiábrándultak és akkor olyan nagyon mélyen belevesznek ennek a valóságnak a mátrixába, hogy egyre hosszabban és hosszabban vannak benne. De előbb-utóbb vissza kell kapcsolódnuk a Forrásukhoz, az Én Vagyok-jukhoz, az embernek végül muszáj ezt újra megtapasztalnia, mert máskülönben tényleg megőrül.

És amikor olyan dolgokkal próbálkoznak, mint a halál, azt gondolván, hogy ez a megoldás, akkor képzelhetitek mennyire kétségbeesettek az élet kapcsán, ott van bennük ez a tudás, amit még csak meg sem tudnak határozni, de valami olyasmi ez, ami ezt mondja: „*Lennie kell valami többnek! Ki kell innen szállnom!*” - majd a halált választják és azt hiszik, hogy ez az elengedés. De amikor meghalnak, rádöbbenek, hogy semmi sem változik, minden marad ugyanolyan.

Képzeld el, hogy börtönben vagy. Be vagy zárva a celládba és ugyanolyan ruhát viselsz, mint a többiek. Ugyanazt eszed, mint mások és ugyanaz a napi rutinod is. Nincs semmi kreativitás. Nincs valódi alkalmad önmagad kifejezésére. Ez nagyon, de nagyon nem biztonságos. Majd azt gondold, hogy kiszöksz onnan. És erre a gondolatra eltölt az öröm érzése. Eljött az idő. Eljött a szabadulásod ideje, vagy pedig más módot találsz arra, hogy kiszabadulj onnan. Kiszabadulsz. Kilépsz a börtön kapuján és rádöbbsz, hogy ez még attól mindig börtön. Még mindig ugyanaz a börtön. És később találsz egy újabb ajtót és azt hiszed, hogy na most tényleg kiszabadulsz. És amikor átmész rajta, rádöbbsz, hogy még mindig ugyanabban a börtönben sínylődsz és pontosan ez az, ami történik. Pontosán ez történik.

És ezért is szeretek olyan nagyon kivétel nélkül mindannyiótokkal együtt dolgozni, mert titeket ez nem érdekel. Nem számít mi az ára. Megengeditek, hogy ez az életek legyen az, amikor kiszabadítjátok magatokat abból a börtönből és visszatértek a Forrásotokhoz, az Énetekhez. És ezt nagyon erősen érzitek. Azt mondtátok magatoknak: „*Bármit megteszek, hogy újra tudjak kapcsolódni. Bármit.*”

És most itt vagyunk.

Tanulással nem fogjuk tudni ezt megtenni. Hatalommal ez nem fog menni. Nem, nem, nem, nem, nem. Meg fogjuk ezt engedni és ez időnként teljesen ellent fog mondani az intelligenciának. De ezt csak így lehet megtenni. Ez a természetes létállapotod. És nem az összes többi játszma. Nem az összes többi dolog. Ez a létezés természetes állapota.

Akkor miért nem tesszük ezt meg egyetlen csettintésre? Az együttérzés miatt, hogy ne égesse ki vagy ne robbantsa fel az egészet. És ez arról is szól, hogy megengeded magadnak a tapasztalást

azért, hogy megismerd azt. Ha ez csak úgy megtörténne veled - egy csettintésre - akkor a valódi tapasztalás híján lennél, hiszen akkor nem mennél át ezeken a dolgokon és nem lehetne részed a mély felismerésben, tudatosításban sem.

Így azt mondtad: „*Megyek és...*” - a gyors nem jó szó itt - „*de megengedek olyan sokat, amire csak képes vagyok, hogy még benne tudjak maradni a tapasztalásban és hogy olyan tapasztalt és gyakorlott legyek ebben és olyan bensőségesen ismerjem ezt az egészet. Átmentem a fájdalmakon és a gondolatokon és a kihívásokon meg a félelmeken azért, hogy a megvilágosodásnak ezt a folyosóját négyzetcentiméterről négyzetcentiméterre kiismerjem, megismerjem minden egyes oldalát, felülről, alulról, oldalról, minden létező szögéből. Ismerek minden démont és sárkányt, aki csak élém állhat. Ismerek minden titkos padlót. Ismerek minden ronda kis csapdát ezen a folyosón és megtapasztalhatom azt. Nem csak átlebegek a túloldalra. Hanem megismerem minden egyes csínját-bínját, zegét- zugát.*” És mindezt azért teszed, hogy megtaníthasd ezt másoknak is.

Hogy annyira jól megismerd ezt - és az ne csak szónoklat legyen, hanem valódi - hogy mások tanítója legyél majd. Pontosán tudod - pontosan tudni fogod - hogy mások min és miért mennek keresztül. Egy Mester magabiztosságával pontosan tudni fogod, hogy keresztül fognak tudni menni a megvilágosodás folyosóján. Meg fogják csinálni. Efelől nincs kétség. Mindössze arról van szó, hogy ezen keresztül kell menniük.

És vissza fogod majd dobni nekik a labdát, amikor felteszik majd az összes kérdésüket. „*Mester, mi kell ehhez, hogy megtegyem?*” - és tudod majd, hogy ez csak rajtuk múlik. És majd tőled akarják hallani a titkot. Mindannyian a trükköket szeretnék majd megtudni. És a makyo-t akarják majd. „*Mi kell ahhoz, hogy keresztülmenjek a megvilágosodás folyosóján?*” És megpróbálnak majd táplálkozni belőled és a létező összes dologgal meg fognak próbálkozni. Te pedig csak ott fogsz állni, mert te nagyon is jól ismered azt a folyosót.

Tudod, hogy át fognak azon a folyosón menni és a tapasztalásaik rajtuk múlnak. És pontosan ezt fogod nekik mondani: „*Ez rajtad áll. Tudom, hogy sikerülni fog. Az meg rajtad áll, hogyan teszed azt meg.*”

Azt hiszem Tóbiás és én is pont ugyanezt mondtuk nektek. (valaki beszél: Egy jó párszor) Egy jó párszor. (nevetés) De ugye, hogy most már ennek sokkal több értelme van a számotokra? Akkoriban ránéztél Tóbiásra, tudod: „*Nem Tóbiás, te ismered a titkot. Csak áruld már el nekem is! Mondd el nekem!*”

Bárhogy megteheted, ahogy csak akarod.

Akkor most vegyünk egy mély lélegzetet!

Emlékezzetek erre: Amikor fáj a tested, amikor az elmédre ráült a teljes káosz meg minden más, akkor ez nagyon egyszerű. „*Változom.*” Ennyi. Rossz napod van, semminek sincs értelme, az emberek szart adnak neked - „*Változom.*” Ez ennyire egyszerű. Ez egy nagyszerű emlékeztető. „*Ó*” - kérdezed - „*miért történt ez velem Adamus? Miért történt ez és miért történt az?*” Azért, mert változol. Hát nem nagyszerű? (némi nevetés) „*Változom.*”

Vegyünk egy mély lélegzetet erre, hogy: „*Változom.*”

Ezért is van az, hogy időnként nem tudsz éjjelente aludni. Ezért változnak meg a kapcsolataid, a földrajzi helyed és minden más is. „*Változom.*” Ez egy áldás, amit te kértél. Nos, nem, nem kérted. Hanem egyenesen követelted! Abszolút mindennél jobban követelted! „*Ennek változnia kell*” - mondtad. „*Változnia kell!*” És most változik. Változik.

És ahogy ez a dolog megtörténik, egy csodálatos történetet osztasz majd meg, egy dokumentumot a megvilágosodásról. „*Ó, változom!*” Amikor rossz napod van, elveszíted az összes pénzedet: „*Hé, csak változom!*” (némi nevetés) „*Változom.*” Tehát Sart, itt egy újabb remek alkalom a póló

feliratra. Na igen! Az új központokban majd be kell szerezzetek egy póló szitanyomó gépet! Ami majd ontja ezeket magából!

Oké, akkor most... óóóó! (ránéz az órára) Akkor most már következzen a mai nap valódi témája!

LINDA: Most viccelsz, ugye?

ADAMUS: Van egy másik irodának való hely is, ami itt van a közelben és kiadó. Csak dobjátok be oda a „Shaumbra pólókat”! Shaumbra pólók! Igen.

Oké, akkor most vegyünk egy mély lélegzetet és térjünk rá a mai nap valódi témájára, arra, hogy miért is vagyunk itt drága Mesterek!

LINDA: Hogy micsoda?!

ADAMUS: Ez csak a bemelegítő volt eddig. Még nem jutottam el az igazi jó dologhoz!

LINDA: Nahát!

ADAMUS: Mi van? Sietsz valahová?

LINDA: Nem!

ADAMUS: Ó, netán szülinapi partira kell menned? (Adamus nevet)

Biztonság

Tehát a valódi téma, az igazi probléma, ami fennáll, nagyon egyszerű és közben meg összetett. Azt állítom, hogy ez a világ nem biztonságos és te sem vagy biztonságban benne és ebben egy óriási probléma rejlik, egy hatalmas nagy probléma.

Bárcsak megtehetném, hogy hirtelenjében teljes biztonságban éreznék magatokat és bárcsak teljesen el tudnám lazítani a testeteket, hiszen a testetek roppant feszült, mert nem érzitek magatokat biztonságban. Bárcsak suhinthatnék egyet a varázs kezemmel, hogy az elmétek békében érezze magát, mert az elmétek nem érzi magát biztonságban. Bárcsak elmondhatnám a lelketeknek, az Isteniségeteknek, hogy biztonságos itt lenni. Biztonságos ide jönnie. De ti ezt úgysem hiszitek el, ezért távol tartjátok innen, egy kissé távolabb tőletek. Különösen akkor, amikor beléptek a saját Én Vagyok Mesterlétetekbe, még inkább nem fogja biztonságban érezni magát ebben a valóságban.

Itt vagytok hát a megvilágosodás iránti vágyatokkal és szenvedélyetekkel és azt választjátok, hogy testet öltött Mesterek legyetek, de közben meg egyáltalán nem érzitek magatokat biztonságban. Ez egy hatalmas probléma.

Igazából szeretnék most egy kis felmérést végezni ezzel a csoporttal. Szükségünk lesz... Vili, megtennéd, hogy írsz a táblára, Linda, te pedig fuss!

LINDA: Ó, jó! (Adamus nevet)

ADAMUS: Akkor vegyünk szemügyre egy pár dolgot az életetekben és ezt majd írjuk is le! A biztonsági faktor pedig legyen az egytől tízig terjedő skálán. Tehát, ha állítok egy bizonyos dolgot, akkor az 1 legyen a nagyon nem biztonságos és a 10 pedig a nagyon, nagyon biztonságos. Egy - a nem biztonságos, a tíz pedig a biztonságos. Miért nem írtátok le? Aztán pedig emeljétek fel a kezeteket, de tartsátok össze a két kezeteket! Például, ha mondjuk hármat válaszolsz, akkor ezt mutasd az ujjaiddal! De ha mondjuk nyolcat mutatsz, akkor rakd össze a két kezedet, hogy lássam és ne egymástól távol mutasd a nyolcat, mert itt most egy gyors Shaumbra felmérést végzünk!

Oké, vegyünk akkor egy mély lélegzetet és ismételten mondom, ne gondolkozzatok ezen túl sokat, mert egyszerűen csak tudni fogod a választ. Jó. (A közönség kijavítja Vili írását) Látjátok, már nem biztonságos! (Adamus nevet) Nem tudjuk mi a biztonságos és mi az, ami nem biztonságos. (némi

nevetés) Ez pedig probléma!

Oké. A nagyon nem biztonságos az egy és a biztonságos pedig a tíz. És szeretném, ha ez dokumentálva lenne és ennek oka van.

Vegyünk akkor egy mély lélegzetet!

~ *Fizikai test*

Az első téma. Biztonságban érzed magad a fizikai testedben? Emeljétek fel a kezeteiket! (szünet, amíg a közönség reagál)

Egész jó. Ezt úgy nyolcnak látom. Jó. Akkor most csak írd le, hogy test és írd mellé egy nyolcast.

És most akkor vagy az van, hogy egy kivételes csoport vagytok, vagy pedig nagyon sok itt a makyo. (némi nevetés) Mert a testetek - eddig legalábbis....

VILI: Nyolc?

ADAMUS: Nyolc. A testetek az a dolog, ami elsősorban a leginkább elárul, becsap benneteket. Mert a testetek egy csettintés alatt képes ezt megtenni. A hegyről lefelé vezető út jeges. Odakint havazik, sötétedik és a testetek megcsúszhat és eleshet.

Rák. Jelenleg mindegyikötök testében, biológiájában jelen van a rák. Egy látens, szunnyadó potenciálként ott ücsörög és csak várakozik. Hiszen mindannyian magatokban hordozzátok még az ősi biológiátoknak legalább egy részét, aminek meg vannak a maga problémái. Mindannyian fizikai halált fogtok halni. És azt mondjátok, hogy biztonságban érzitek magatokat a fizikai testekben? Holnap elveszíthetitek az egyik végtagotokat, amire azt mondjátok: „*Nos, akkor majd újra kinövesztjük.*” Makyo! Tényleg? Előtte még más munkát kell elvégeznünk, mielőtt eljutnánk arra a pontra.

A tested megnő és nem tudsz lefogyni. A testednek állandóan ennivalóra van szüksége. Hogyan is érezhetnéd biztonságban a testedet, amikor szinte minden pillanatban etetned kell? És megtehetném, hogy egyszerűen csak a szád elé tartom a kezem, amit nem fogok megtenni, de odatehetném a szád elé a kezem és megfojthatnálak. És három percen belül halott lennél. És azt mondjátok, hogy biztonságban érzitek magatokat a fizikai testben??? Én nem tudom. Nyolcat adtatok rá. Talán kivételesek vagytok. Pedig nagy valószínűséggel a testetek a legnagyobb oka annak, hogy nem érzitek magatokat biztonságban.

Képzeljétek csak el, milyen lenne, ha nem kellene aggódnotok a testetek miatt! Amiatt, hogy bal-eset érhet benneteket, vagy megölhetnek, vagy valami átkozott betegség támad rátok, meg minden egyéb. Az élet sokkal könnyebb lenne, nem igaz? Ha nem kellene a test öregedése miatt aggódalmaskodnotok! Szóval talán több Shaumbrával kellene beszélünk, de én mindenesetre kettőt szavazok a testnek. Kettőt a biztonság értelmében, hiszen én is sokszor éltem testben.

Nos, nektek nem kell olyan dolgok miatt aggódnotok, mint nekem kellett valamikor, hogy mondjuk, felfalnak a medvék és a pumák. (nevetés, mert Geoff és Linda pont a bevezető részben beszéltek arról, hogy megjelentek a pumák a környéken) Ó! Ó! Egyet adok a testnek! Oké.

~ *Elme*

Következő dolog. Vegyünk egy jó mély lélegzetet! Mennyire érzed biztonságban magad az elméd-del? A gondolataiddal? Vegyél egy lélegzetet! Gondold át! Mennyire érzed magad biztonságban? És gyerünk, mutassátok a kezeteiket!

(szünet, amíg a közönség reagál és Adamus számol)

Ez alapján...innen is veszi a kamera? Jó. Akkor ez...ó, valaki nullát mutat! (kisebb nevetés) Ezt öt és félnek látom - öt és félnek - a közönség számára alapozva.

Csakugyan?! Biztonságban érzed magad ebben az elmében? Ebben, amelyik megállás nélkül azt hajtogatja, hogy mekkora egy szar vagy? (nevetés) Ebben, amelyik egyfolytában döntésképtelen és állandóan fél? Annyira hozzászoktatok már az elmétekhez és annak játszmáihoz, hogy még csak fel sem ismeritek, hogy pontosan ez az a dolog, ami megakadályozza, hogy igazán biztonságban érezd magad! Játssza a játszmát. Az elme az a dolog, ami behozza a félelmeket. És te biztonságban érzed magad ebben az elmében?! Én nem érezném biztonságban magam. Én az elmére, az emberi elmére - személyesen - mert igen, van Adamus pont is, körülbelül 1,5 pontot adok a biztonság értelmében. Ez az a dolog, ami elől a legtöbb ember menekül. És egy bizonyos értelemben véve a testetek elől még csak el tudtok valahogy menekülni, de az elmétek elől már nem tudtok messzire futni. A pokol az elmében található. A sötétség és a démonok az elmében tanyáznak. Nem valahol odakint vannak, nem az ágyad alatt lapulnak. Hanem pontosan az elmédben élnek.

És mit tesznek az emberek? Kontrollálják az elméjüket! Fegyelmezik azt. Megszorítják, korlátozzák. Egészen addig teszik ezt, amíg teljesen elzsibbadnak, eltompulnak és a kreatív gondolatok kiblokkolódnak és valahová máshová kerülnek, mert az elme azt mondja: „*Nem. Ezt az egészet le fogjuk zárni.*”

Timothy, oly sok potenciálod van! Nagy utazó vagy, de aztán magadra vetted ezt az elme dolgot, ezt az agy dolgot és lekorlátoztad magad. Valaha keresztülutaztad a teremtés egészét, akár energetikailag, akár tudatosan. És idejöttél, magadra vettél egy agyat és mostanra olyan vagy, akár egy régi autó. (kisebb nevetés) Alig tudsz végigcammogni az úton és most nem akarok rád ujjal mutogatni, csak azt akarom mondani, hogy volt egy részed, aki nem érezte magát biztonságban, ezért: „*Kontroll, kontroll, kontroll*” És most már azon a ponton vagy, amikor azt kérdezed: „*És mi van akkor, ha elengedem ezt?*” Ó, akkor az emberek ki fognak majd nevetni. „*Nos, már így is kinevetnek.*” A másik meg az, hogy: „*Mi van akkor, ha elengedem ezt és akkor meg fogok örülni és be fognak majd zárni az örültek házába és mindenféle gyógyszereket tömnek majd belém?*” Nem létezik olyan elmeegógyintézet, ahol kezelni tudnák a problémáidat. Nem fognak ilyen helyre bedugni téged, mert nem értik ezt. Egyszerűen csak eljössz majd a Shaumbra Központba. (nevetés) Mi megértünk, mert tudjuk, hogy ez nem a megőrülés, mi tudjuk, hogy ez valódi és azt is tudjuk, hogy ahogy abba hagyod az életről, a teremtésről, a Szellemről és az Én Vagyok-ról való gondolkodást, máris szabad leszel. És akkor fel fogod majd ismerni, hogy mekkora börtönben éltetek eddig mindannyian.

~ **Partner, társ**

A következő dolog. A partnered, élettársad. Biztonságos? (valaki beszél: Nincs olyanom.) Nincs olyanod! Ez egy jó válasz! (kisebb nevetés) Azoktól kérdezem, akiknek van partnerük - biztonságos vagy nem?

Most legyetek itt őszinték, ha megkérhetlek erre benneteket! Emeljétek fel a kezeteket! Mutassátok a pontokat! A felmérés szerint... oké. Ez vagy tíz, vagy nulla. Amennyiben történetesen pont a partnered mellett ülsz, két kezeted mutatod. (nevetés) „*Igen, igen. Ez egy tízes.*” Ha a partnered nincs most itt veled, akkor a középső ujjadat mutatod, ami egy pontot jelent. (még több nevetés) Legszívesebben még ennyit se adnátok nekik, de mindenképpen fel akartátok mutatni a középső ujjatokat! (még több nevetés)

A partnerek - és remélem nem bánjátok, hogy ezt mondom - de a legtöbb esetben és ez nem vonatkozik mindannyiótokra, de a legtöbb ember számára a partner nem jelent biztonságérzetet, mindössze egy nem biztonságos takarót. Azt hiszik, hogy muszáj, hogy legyen valakijük. Mert tudjátok, ugye mindenkinek van partnere és elég hülyén jön ki, ha egyedül mész el az étterembe,

vagy egyedül eszel, vagy egyszerűen csak képtelenek egyedül lenni magukkal. Tehát, amennyiben van partnered, még ha nem is érzed magad biztonságban azzal a személlyel - és ezalatt azt értem, hogy érzelmileg nem érzed vele magad biztonságban, nem feltétlenül fizikailag - akkor is legalább van valakid - nem igaz? És akkor legalább nem kell egyedül lenned magaddal, mert valószínűleg ez az emberek első számú legnagyobb félelme. Atyaég! Egyedül lenni!

Tehát a partnerkapcsolatokkal együtt jár az érzelmi biztonság hiányának az érzése. Még a legjobb kapcsolatokban is megtalálható ez a biztonság hiányának az érzése.

És ez egy igen durva dinamika. Tudjátok, inkább legyen valakitek, mert akkor legalább nem kell egyedül lennetek magatokkal, kifejezetten éjjelente. De ott vannak a házban és bármikor pokollá teszik az életedet, legyen szó bármiről és tudod, haragszanak rád és követelöznek, meg lekezelnek téged és viccet csinálnak ebből a szektából, amiben benne vagy és minden egyebet is tesznek. Hát ezt nem lehet biztonságosnak nevezni.

Egy nagy keresztúthoz érkeztünk itt. Vagy egy, illetve két pontot láttam, vagy pedig tízet. Tehát nem is tudom. (valaki beszél: Ezért nincs partnered) Helyes. Igen. (Adamus nevet) Tehát ez itt a tartomány. Egytől tízig. (kisebb nevetés)

Szeretem a kapcsolatokat...

VILI: Shaumbra 1-től 10-ig és mi a te pontod?

ADAMUS: A Shaumbra 1-től 10-ig. Nem tudják eldönteni.

Én általánosságban 5 pontot adnék a párkapcsolatra a biztonság érzés tekintetében. Sok párkapcsolatom volt. Nem csak úgy a levegőbe beszélek itt, mint valami úrbéli kísértet, tudjátok, mint aki soha nem járt még itt. Szeretem a párkapcsolatokat, egészen addig, amíg rövidek. Huh. (egy páran nevetnek) Nos, tarthatnak nyolc életem át is, sőt sok-sok életem át is David, de... ó, te nevensz! Nevetsz... (Adamus nevet)

LINDA: Adamus!

ADAMUS: Igen, Linda. Ó, szia! (Linda nevet és feltartja a középső ujját) Szia Linda! Ide szeretnél jönni és ide akarsz ülni?

Nem, nem. Az emberek beleragadnak a párkapcsolatok csapdájába. Legyünk őszinték és igazak ezzel kapcsolatban! A párkapcsolatok lehetnek csodálatosak, de amíg, a halál el nem választ?! Nem hinném, mert akkor fiatalon meghalnék. (nevetés)

LINDA: Óóóóó!!!

ADAMUS: A párkapcsolat célja egy tapasztalás lenne egy másik lélekkel bíró létezővel és remélhetőleg ez mindannyiótok esetében egy másik Mestert jelent. Ne válassz csak azért valakit, hogy kitöltsön egy űrt, ha csak nem vagy nagyon, de nagyon tudatos benne, hogy ezért csinálod.

A párkapcsolatok csodálatosak, de közben meg tényleg megakadályoznak a saját magaddal való kapcsolatodban. Ha egyszer meg van magaddal a kapcsolatod, szereted magad, akkor a másokkal való kapcsolataid mesések lesznek! De jelenleg a kapcsolatok nagyon régi megszokások és most ezzel nem azt akarom mondani, hogy hagyd el a partneredet. Nem azt mondom, hogy a párkapcsolatok rosszak. Csak azt mondom, hogy vedd szemügyre őket! Biztonságos érzést nyújt neked? Felel meg téged? Adó...és képes vagy adni és elfogadni és a másik is képes az adásra és a befogadásra? Mert általánosságban szólva a párkapcsolatok sem a legbiztonságosabb dolgok közé tartoznak.

~ *Munkahely*

A munkád. Biztonságos vagy nem biztonságos? Biztonságos vagy nem? A munkád, a karriered. Mutassátok a kezeteket! Biztonságos vagy nem? Munkahely, karrier! Nos,...ez alakul. Néhányatok számára, sajnálom. 6.7-et látok itt. Ezt most kamerára vesszük, csak, ha valaki nem hinné el, hogy itt tényleg egy összegzést végzek, hanem csak úgy - Bumm! 6.7 pont, kevés kivétellel.

Állások. Ó, igen, kicsit jobb ez, de a munkahelyek... nem, nem nevezném őket biztonságosnak. A munkahelyek mondhatni hétköznapiak, földiek. Rutint igényelnek. A cégek pedig mindent meghatároznak és előírnak szinte már tudományosan, a viselkedést, azt, hogy mekkora négyzetméter terület kell egy embernek, a középvezető szinten pedig a fülkék nagyságát. És tudjátok, ez nem valami... nem kerül sok erőfeszítésbe, kivéve ugye a többi ott lévő emberrel kapcsolatosan. És akár holnap kirúghatnak egy létszámcsökkentés miatt, vagy mert megvásárolta őket egy másik cég, vagy mert már nem jól működik a technológiájuk. De ezt leszámítva a munkahelyek tényleg biztonságosak. Rájuk támaszkodsz a fizetésed tekintetében, hisz anélkül a fizetés nélkül valószínűleg éhen halnál, meghalnál.

A munkahelyed biztonságos? Tényleg? Nem hinném, hogy az. Úgy értem rutinos vagy a munkádban talán. A legjobb dolog itt... először Lindával csatázom, most meg Caudre kezd.

Tényleg vegyétek szemügyre az állásokat! Hacsak nem az a helyzet, hogy imádjátok azt és akkora szenvedélyetek van a munkátokkal kapcsolatosan, hogy reggel, mikor felkeltek, már annyira boldogok vagytok, hogy már korán reggel be is mentek, hogy találkozzatok a kollegáitokkal és: „Ó, most lép be a főnököm az ajtón! Annyira örülök, hogy láthatom! Mit tehetek ma?” Nem hinném, hogy túl sok olyan Shaumbra van, aki tényleg így érez. Egy kevés. Igen.

Nem azt mondom, hogy mondjál fel, de itt most a biztonság érzéséről beszélgetünk. Biztonságban érzed magad, amikor bemész az irodádba vagy a munkahelyedre? Nem olyan értelemben mondom ezt, hogy a lámpa leesik a plafonról és a fejedre esik, hanem az érzelmi biztonság tekintetében. A bőség biztonsága értelmében. Arról beszélek, hogy be tudsz-e menni Mesterként az irodádba, mint David McMaster, a te esetében? Be tudsz-e oda Mesterként menni és meg tudod-e engedni magadnak, hogy az légy, aki vagy? Ez nem azt jelenti, hogy fellépj a szószékre és onnan prédikálj arról, amit megtanultál egy szemináriumon, hanem arról, hogy a saját Mesterlétedben tudsz-e tartózkodni? Vagy pedig mindezt visszafogod magadban, tartogatod, attól való félelmedben, hogy mások talán nem értenének meg.

Az iroda nem túl biztonságos. Ha csak nem a saját üzletedet vezeted és te teremtetted a saját sorsodat. Hacsak nem érzel némi izgatottságot és lelkesedést a munkáddal kapcsolatosan és képes vagy magad irányítani, vezetni vagy manifesztálni a saját sorsodat. Ez ugye még akkor sem valami nagyon biztonságos, de legalább izgalmas. Olyan, mintha beülnél egy versenyautóba, ahelyett, hogy egy közlekedési dugóban vesztegelnél. A legtöbb munkahely pont olyan, mintha egy közlekedési dugóban ücsörögnél. Igazából nem jutsz el sehova, csak azt gondolod, hogy valahova tartasz. Ha a saját munkádat végzed, amit imádsz csinálni, akkor olyan, mintha egy versenyautót vezetnél.

Hm. Akkor jöhet a következő dolog!

VILI: És te hány pontot adsz erre?

ADAMUS: Ó, az én pontom! A munkahelyek. Hát, körülbelül 2 pontot adok rá. Nagyon nem biztonságosak. De elhitették veletek, hogy ez biztonságos. Hogy ez rendben van. Hogy nyugodtan eljárhatsz dolgozni, nem fogsz semmilyen vírust vagy betegséget elkapni. Csakugyan?! (nevetés) A legjobb hely arra, hogy elkapd ezeket!

~ Szülők

Akkor lássuk csak! Mi van itt még? Beszéljünk csak a szüleitekről! Biztonságban érezted magad a

szüleiddel? Biztonságos volt a szüleiddel és ez a kérdés visszanyúlik egészen a születésed időpontjától kezdődően mostanáig tartóan. Felöleli ezt az egész időszakot. Biztonságban érezted magad - határozzuk ezt meg konkrétan - biztonság érzésben nőttél fel? Kezeket a magasba!

(szünet, amíg a közönség reagál)

Ó, páran... elég nagy itt a választék! Nagyon nagy. Vannak, akik jól választottak, jól választották meg a szüleiket. Nagy átlagban 3.8 pont... vagy nem is... még jönnek itt online is. És így akkor a kapott pontszám a négy. A négy. Igen. A szüleiddel kapcsolatos biztonság érzés.

Ez a legtöbbször számára nem volt egy kifejezetten nagyszerű időszak. A szüleidre támaszkodtál, hogy ellássanak téged, ami természetes. Néha megtették és néha nem tették meg. Érzelmi támaszt, bátorítást is tőlük vártál és sokszor nem adták meg ezt neked. Nem azért, mert rossz szülők voltak, hanem azért, mert saját magukkal voltak elfoglalva, meg más dolgokkal, vagy talán azért nem kaptad meg tőlük, mert jobban kedvelték a testvéredet, mint téged. (Adamus nevet) Tehát nem volt kifejezetten biztonságos ez az egész. Ezért megtanultad és kifejlesztetted a túlélő és biztonsági képességeidet.

Nos, mik is voltak ezek? Hát ezek falak és sorompók, gátak voltak. Ezek voltak a menedékeid. Ezek voltak a korlátaid és amikor először elkezdted Mesterként, Én Vagyok-ként cselekedni, még egészen kicsi korodban és az egész pokol elszabadult emiatt, akkor visszavonulót fújtál és fedezékbe vonultál. Részben azért, mert lényegében nem akartad, hogy a szüleid miattad ne érezzék magukat biztonságban, vagy hogy furcsán érezzék magukat az általuk furának és szokatlannak tartott viselkedésed miatt. Amiatt a képességed miatt, hogy képes voltál más dolgokat is látni - az angyalokat és a természet elemeit - és mert tudtál velük kommunikálni és képes voltál látni azt, ami majd történni fog, azt, hogy milyen potenciális történések várhatóak ezen a bolygón. Mert amikor ezeknek hangot adtál, na, az nem volt túl biztonságos.

És most sokan azt mondják: „*Nos, én semmi ilyesmire sem emlékszem.*” Ez pontosan így van. Nem emlékeztek. De attól ez még így történt. Így történt. Annyira nagyon lezártátok magatokat, hogy még egy eseményre sem emlékeztek, nemhogy többre, de én ott voltam. Láttam, amikor lezártátok magatokat.

Tehát biztonság a szüleitekkel. Akad azért egy-két kivétel, ahogy minden témában akad egy-két kivétel, de én olyan három pontot adnék erre a dologra. Hármat. Nem kifejezetten biztonságos. Egy páran szinte berohantatok ide és nem számított más, csak hogy leszültesetek a legelső családdhoz, vagy pedig a karmikus családokat követtétek a sorban. A karmikus családok nem igazán biztonságos családok. Ez egy újabb jó póló felirat. Nem biztonságosak. Sok-sok régi dolog kerül ott kijátszásra.

~ *Az autód*

Akkor megyünk tovább a sorban. Beszéljünk arról, hogy biztonságban érzed-e magad az autódban? Vegyetek egy jó mély lélegzetet és mondjátok meg Shaumbra, hogy biztonságban érzitek-e magatokat az autótokban? (valaki azt mondja: Igen!)

(szünet)

Oké, itt vannak a legmagasabb pontok. 7.2-7.3. Oké. Biztonság az autótokban. Biztonság az autótokban.

Nos, lényegében egy fura módon, annak ellenére, hogy kint vagy az országúton, ahol több ezer ember szintén ott van és bárki kaphat menet közben egy szivrohamot és a kocsija átsodródhat a másik sávba bármelyik pillanatban, vagy bárki bedrogozva vezethet, vagy bármi legyen is az ok, de bármelyik pillanatban beléd csapódhat - és Puff! - már vége is van. És ti ennek ellenére viszonylag

biztonságban érzitek magatokat az autókban, miközben vezettek. Mert ti vezettek. Valószínűleg teljesen más lenne a helyzet, ha valaki más vezetne. Akkor nem lennének ilyen magasak a pontok.

De ti vezettek. Te vezetsz. Te manőverezel ebben a teljes káoszban. De tudjátok, egy fura dolog történik, miközben vezettek, mert olyankor be tud jönni az intuíciótok. Igen, nagyon jól be tud jönni. Mert amikor vezettek, az elméteket lefoglalja az a sok tábla, meg a többi dolog... és be tud jönni az intuíciótok. A legjobb ötleteitek, a legnagyobb felismeréseitek akkor történnek, miközben vezettek. Igen.

Az autók! Akkor szerintem ez lehet a válasz, a megoldás a problémánkra! Az autók! (nevetés) Vezessetek többet! Vezess többet, gondolkodj kevesebbet! Figyelj Sart! Vezess többet, gondolkodj kevesebbet! Remek póló felirat!

Akkor most végigmehetnénk az egész listán és beszélhetnénk az ételről, amit megesztek. Biztonságos az étel? (valaki azt mondja: Nem! - és - Micsoda?) Ó, az étel! Amit megeszel. Az a dolog... biztonságos?

A kormány biztonságos? A kormány. Biztonságos? Lényegében a vicces az - hogy nos, én nem vagyok a kormányok nagy rajongója, mivel a tömegtudatot képviselik. Úgy értem, nem többek annál. Annak a városnak, vagy országnak, vagy bárminek a tudatosságát képviselik. Legyen szó akár diktátorságról, vagy valami más elcseszett dologról. A tudatosságot képviselik és ezért is olyanok, amilyenek.

Vagyis egy vicces értelemben a kormányok nem elég okosak - mivel a tudatosságot képviselik - nem elég okosak ahhoz, hogy összeesküvéseket gyártsanak. A kormányok nem elég okosak ahhoz, hogy bármi olyat is tegyenek, amivel tényleg veszélyeztetnék a biztonságodat. Egészen addig, amíg felismered, hogy ők a kormány és távol tartod magad tőlük. De lényegében nem elég gyorsak. Olyanok, mint egy óriási letargikus, közönyös dolog. Egyfolytában mozog. Képtelen leállni. Mindössze kilépsz az útjából és az ugyanúgy mozog tovább.

A kormányok hatalmi energiával működnek. Ennyi az egész. Minden a hatalomról szól. És ez nem feltétlenül jelent rosszat, csak azt, hogy így működnek. Hatalom. Beszédeket tartanak. Arról beszélnek, hogy a polgárokat szolgálják. De ez egyáltalán nem igaz. Azokat szolgálják, akik hatalmon vannak. Amit nem ismernek fel és ami miatt egyikőtöknek sem javasolnám soha, hogy politikai karriert akarjon befutni az, hogy ha valaki egyszer bekerül a politika leveses táljába, még abban az esetben is, ha jók a szándékai és azt mondja: „*Az embereket akarom szolgálni!*” Először is, a legtöbb ember nem tud róla, hogy szolgálni akarják. Másodsorban, pedig ahogy bekerülsz a politikába, már benne is találod magad a hatalmi dologban. És rögvest összevegyülsz vele és még ha azt is mondd: „*Soha nem fogom kijátszani a hatalmat!*” - máris a kellős közepén vagy, szóval ez szinte teljességgel lehetetlen - és nagyon nehéz kiszállni belőle.

Akkor vegyünk egy mély lélegzetet!

A biztonság megtalálása

Itt vagytok Mesterként és szinte alig van valamicske biztonság érzésed. És mindig is ez volt a Mesterek egyik kihívása az idők folyamán. A legtöbben ezért is távoztak el innen. „*Hogyan tudnám biztonságban érezni magam ebben a valóságban, mikor ott a többi ember és itt ez a test?*” És ez előbb-utóbb ki fog fogni rajtatok. És ott az elme, a maga összes szar gondolatával, meg a tisztánlátás hiányával és egy Mester hogyan tudja így biztonságban érezni magát?

Nos, egy páran erre azt mondjátok: „*Jó, akkor fogom magam és egyedül leszek.*” De lényegében ez még keményebb dolog, mert ha ott vannak mások is körülötted, az legalább egy szép kis eltereléssel szolgál. És azok közületek, akik elkezdtek csinálni, hogy havonta három napot csak magatokkal

töltötök hú - hát ez nem igazán könnyű, mert akkor egyszeriben csak szembe kell nézned magaddal és a saját létezésed nem biztonságos voltával.

De fontos lesz, hogy meg legyen a saját biztonságos tered, ami a bensődben található. Ez nem a gondolat helye, vagyis ez nem az, hogy: „*Akkor most megteremtem itt a biztonságos teremtet, majd elmegyek oda.*” Az elme valójában soha... nincs erre beprogramozva, sőt, bele fog hatolni abba a biztonságos térbe. Próbálkozzatok ezzel a biztonságos térrel álmaitokban, de ott is rátok találtak az aspektusaitok. Az aspektusaitok megtaláltak benneteket. Hiába is próbáljátok valami távoli, titkos helyre száműzni őket, megtalálnak téged. Ott kopogtatnak az ajtódon. Még ha nem is engeded be őket, pontosan tudják hol vagy. És ez így már nem biztonságos tér.

Szóval ez az egész elvezet a biztonság érzésének a dinamikájához. Nagyon nehéz dolog Mesternek lenni, miközben ennyire nem érzitek magatokat biztonságban.

Azt állítom, hogy még csak fel sem fogjátok mennyire nem érzitek magatokat biztonságban, még a testetekre vonatkozóan sem. A testetek nagyon feszült. Amikor teljes a biztonságérzet a testben - és ezt talán a legjobban akkor tudod megtapasztalni, amikor veszel egy fürdőt, egy kellemes, meleg fürdőt, de még akkor is feszült vagy, hiszen akkor meg akár meg is fulladhatsz. (nevetés) Vagy valaki esetleg bedobhatja a kenyérpírtót a fürdőkádba! (a közönség reakciója: Ó!) Ó, hoppá! Bocsi! Nem tudom mit fog ez a kenyérpírtó okozni a kádban, de... jó utat!

Tehát még nem fogjátok fel teljesen a biztonság hiányának azt a szintjét, amivel működtök. És eddig ezt kezeltétek. Alátámasztottátok magatokat. Meg voltak a magad túlélő eszközei. Megtaláltad annak módjait, hogy ezeket a nem biztonságos dolgokat távol tartsd magadtól. De te is és én is tudom, hogy ezek már ott vannak a küszöbödön. Ott állnak a küszöbödön, ami azt okozza, hogy még jobban és jobban leszorítsd, korlátozd magad.

És akkor még ennek tetejébe ott van az elme - és te megpróbálsz lecsendesíteni az elmét. Nos, ez egy teljesen hiábavaló gyakorlat. Játshatsz ugyan trükköket az elméddel, amivel elhiteted magaddal, hogy tényleg lecsendesítetted azt, de ez az egész nem más, mint egy elmés játszma. „*Most lecsendesítem az elmémet. Lecsendesítem az elmémet. Elhallgattatom az elmémet. Elhallgattatom az elmémet. Elhallgattatom az elmémet.*” És azt hiszed, hogy ezzel tényleg lecsendesítetted az elmédet és annak szaros gondolatait. De nem! Ilyenkor csak bújócskát játszol és elszaladsz, elbújsz, de azok a szemét gondolatok megint utolérnek és azt mondják neked: „*Rossz vagy!*” Ó és ekkor megint el kell futnod és el kell rejtőznöd.

Szinte semmi békére nem lelsz. Szinte semmi megnyugvás, pihenés sincs ebben. Akkor mégis hogyan találod meg azt a biztonságot? Hogyan? Nem a gondolkodásoddal. Nem mondhatod azt, hogy: „*Ó, meg fogom azt találni. Gondolkozni fogok a biztonságos teremről. Biztonságban vagyok. Biztonságban vagyok.*” Ez nem működik. A biztonság érzésének valódinak kell lennie. Igaznak kell lennie.

Ahhoz Timothy, hogy megnyisd magad és hogy megengedd magadnak a testet öltött Mesterlétedet, nem bujkálhatsz tovább! Nem foghatsz vissza magad, mert a valódi Mesterlét, a kreativitás, az öröm csak úgy tud kiáradni. De ha nem érzed magad biztonságban Jane, akkor ez nem fog valami jól működni. És akkor egyfolytában frusztrált leszel saját magaddal kapcsolatosan és egyfolytában azon tűnődsz majd, hogy miért tart olyan sokáig ez a megvilágosodás. Akkor megállás nélkül azon töprengsz majd, hogy mikor adom már meg neked a nagy és tuti választ, ami majd megoldást kínál az összes problémádra. Hát az a válasz, hogy érezd magad biztonságban egy nem biztonságos valóságban.

Ez a valóság - bámulatos, érzéki, de közben egyáltalán nem biztonságos. Ezt nem mondta el neked senki, mielőtt ideérkeztél volna, ugye? Nagyon nem biztonságos.

Merabh a biztonságra

Akkor vegyünk egy mély lélegzetet és fedezzük fel a biztonságot! Akkor most kérném a világítást lekapcsolni és kérnék egy kis szép, biztonságos zenét! Nem azt a fajtát, ami a múltkori összejövetelünkön szólt, amivel én remekül szórakoztam, nekem tetszett, de voltak olyanok, akik nem érezték elég biztonságosnak.

Akkor vegyünk egy mély lélegzetet! (megszólal a zene: Faith - [Premium Beat](#))

És a mostani és a következő összejövetelünk között arra kérlek benneteket, hogy legyetek tudatosak a biztonsággal kapcsolatosan! Ne próbáld biztonságossá tenni a dolgokat, mert nos, ez lehetetlen! Nem tudod biztonságossá tenni a körülötted lévő világot. De szeretném, ha elkezdenéd megnézni azokat a dolgokat, amik azt okozták számodra, hogy felhúzd azokat a falakat és megalkosd azokat a sorompókat, legyen szó bármiről is, akár egy párkapcsolatról! Tudom, hogy a párkapcsolatoknak a szerelemről, a szeretetről és a boldogságról kellene szólniuk, de nagyon sok nem biztonság van bennük és tudom, hogy kivétel nélkül mindannyian tudjátok, hogy miről is beszélek.

Nézzétek meg a dolgokat, a munkátokat, a testeteket és egyre inkább tudatosítsátok magatokban, hogyan zártátok le magatokat vagy hogyan hoztátok létre azokat a mesterséges megoldásokat a biztonság érdekében. Ó, a bőség! A bőségről még csak nem is ejtettünk szót!

Kerri, neked nyitva van a szemed! Lebuktál! Nagyon lebuktál!

KERRI: Most tönkreteszed a biztonságos teremet.

ADAMUS: (nevetve) Én vagyok a te biztonságos tered kedvesem!

Tehát a bőségről még nem is ejtettünk szót. Biztonság.

Itt vagytok Mesterként, igazi Mesterként, ami egy áldás, de közben egy nagyon nem biztonságos világban éltek. És akkor még említést sem tettem az aspektusaitokról, az elmúlt életeitekről.

Vegyünk egy mély lélegzetet! (szünet)

És ez most nem arról szól, hogy megpróbálj létrehozni valami kis makyós biztonságos teret, ahová bármikor elmenekülhetsz, amikor csak bajba kerülsz. Ez egyáltalán nem erről szól, mert ez mentális lenne és nagyon hamar újra nem éreznéd magad biztonságban. És ha az elmédben próbálsz megteremteni ezt a kis menedéket, ezt a kis házikót a kerek erdő közepén, ami a te teljes biztonságfalvád, akkor nagyon hamar lyukak és repedések támadnak majd a tetőn, megfertőzik azt a tereszek, a csótányok és a patkányok és porig fog égni az egész. Szóval nem fogunk ilyet tenni. De nem ám.

Hanem tudatosan szemügyre vesszük a biztonság témakörét és egyszerűen csak felismerjük és tudatosítjuk, hogy itt vagy te, egy isteni létező és körül vagy véve olyan dolgokkal, amik nem biztonságosak - szó van itt a testedről, az elmédéről. A saját elméd - nem biztonságos.

És ez elkezd a dolgokat tisztává tenni és elkezded felismerni mindazokat a játszmákat, amiket eddig játszottál annak érdekében, hogy megpróbáld biztonságossá tenni a valóságodat.

Elméletileg azt is lehet mondani, hogy egy Mester mindenhol biztonságban érzi magát, bárhol is tartózkodik éppen. Nos, ez egy rakás szar. Tényleg az. Egy Mester felismeri, hogy lehetséges, hogy nincs biztonságban. Egy Mester felismeri, hogy ebben a szélsőséges valóságban, amit Földnek hívnak, bizony sok nem biztonságos dolog van. Egy repülő akár ebben a pillanatban is rázuhanhatna ennek az épületnek a tetejére. Hát, ez akár meg is történhetne. Igen, kösz. Köszönjük ezt a biztonságos gondolatot Adamus!

Hát ja. (egy páran nevetnek)

De ez valószínűleg nem fog bekövetkezni, na nem azért, mert pozitívan fogunk itt gondolkozni,

nem azért, mert majd azt gondoljuk, hogy egy tökéletes kis buborék vesz minket körül, egyáltalán nem erről van szó. És gondolkodással sem próbálunk meg eljutni ide. De a tény az, hogy ez valószínűleg nem fog megtörténni. Statisztikai értelemben ez valószínűleg nem fog megtörténni. Nagyon kevés repülő zuhan rá épületekre, ezért ez valószínűleg nem fog megtörténni.

Ez arról szól, hogy felismerd azokat a dolgokat, amiket azért tettél, hogy megpróbáld magad biztonságban érezni. És itt szó lehet a házadról, hogy azt tedd biztonságos térré. A felmérésünkkor, amikor az ételről, a kormányról, az autóról és a partneredről kérdeztelek, elfelejtettelek megkérdezni téged a vén Adamusról! Ne válaszoljatok! Tartsátok meg magatoknak a választ! (Adamus nevet)

Vegyünk egy jó mély lélegzetet!

Most nem azzal próbálkozunk, hogy megszüntessük azt a nem biztonságos érzést. Nem próbálunk itt semmiféle mesterséges biztonságot megteremteni.

Egészen addig, amíg ebben a testben és ebben a valóságban éltek, történni fognak dolgok. Lesznek tényezők. A tényállás az, hogy valószínűleg nem fogtok találkozni a nem biztonságos dolgok 99,999 százalékával. Az lehet, hogy aggódtok miattuk, de lényegében nem fogtok ezekkel találkozni. Igazából valószínűleg azok soha nem fognak bekövetkezni. Kivéve talán egy pár dolgot. Egy kődarab lezuhanhat egy hegy tetejéről és porrá zúzhatja az autót, vagy talán csak az ablakot. Ááá...

De beszéljünk a valódi biztonságról! Nem a külvilágról! Hanem beszéljünk rólad - rólad. Nem érzed magad valódi biztonságban. Nem rendelkezel túl sok magabiztossággal - szerintem. Még mindig sok régi esküt, fogadalmat, régi büntudatot és régi dolgot hurcoltok magatokkal. És ezek mondhatni megkeményedtek, megszilárdultak benned, akárcsak egy templom tartóoszlopai. És ezek mind egyfajta építménnyé, struktúrává szilárdultak a tudatban.

Persze, hogy sok dolgot tettél rosszul, vagy legalábbis te ezt így gondold. És sok olyat, amire azt mondtad, hogy: „*Ilyet és ilyet soha nem teszek többé!*” De tudjátok ezek a dolgok a tudatod egyfajta malterévé, vagy habarcsává és tégláivá váltak. És beszorultak oda. És ezek valamikor talán szolgáltak téged, de ez már nagyon régen volt.

Hogyan is érezhetnéd magad biztonságban, amikor még mindig magaddal hurcolod a múltadat? Hogyan is érezhetnéd magad biztonságban, amikor még mindig olyan dolgokat hozol fel, amik tíz évvel ezelőtt, 50 évvel ezelőtt, 5.000 évvel ezelőtt történtek? Hogyan is érezhetnéd magad biztonságban, amikor újra meg újra visszatérsz a múlt emlékeihez? Hogyan is érezhetnéd magad biztonságban, amikor ott vannak benned ezek az állandó emlékeztetők, akár az aspektusaidtól, akár az elmédőtől, sőt, akár a szívedtől arra vonatkozóan, hogy mit tettél rosszul - a kudarcaid, az, amikor másoknak fájdalmat okoztál, vagy az ítélkezésed arról, hogyan nevelted fel a gyerekeidet, meg a másoknak mondott hazugságaid, mert az kényelmesebb volt számodra, mint az igazság kimondása. Hogyan is érezhetnéd magad biztonságban, amikor még mindig magaddal cipeled ezeket a dolgokat? Ehhez képest a külvilág egész biztonságos lényegében.

Hogyan is érezhetnéd magad biztonságban, amikor jól megjegyzed magadnak az összes kudarcodat? Ezek azok a magnószalagok, amik akkor kerülnek lejátszásra benned, amikor megpróbálsz valami új és kreatív, jó érzést keltő dologgal. De közben ezek a szalagok szólnak a fejedben a múltból, amik azt mondják: „*Ebben kudarcot vallottam.*”

Hát ebben nincs biztonság. Nem biztonságos a tudatod malterja és annak téglái, mert olyan dolgokból állnak, mint a büntudat és a szégyen, a megvetés, utálat és az ítélkezés.

És mindezek egy rendkívül hamis tudati házat tartanak össze. Te erre azt mondogod: „*De ha eltávolítom onnan azt a habarcsot, akkor az összes fal le fog omlani. És ezt nem engedhetem meg, ugye? Mi történne akkor velem? Mi lennék ezek nélkül?*” Rádásul sokat fektettél már bele ebbe az

emberi tudatod összes téglájába és habarcsába. Így csak egyre több és több téglát és habarcsot adsz ehhez hozzá, azt remélve, hogy egy szép napon majd ez az egész örület véget ér.

És véget érhet. És ez a dolgok nagy átrendeződését fogja maga után vonni. És azt fogja okozni, hogy ezek a falak összeomoljanak.

De drága barátaim, mi van akkor, ha ezek a falak leomlanak? Még ha mindent fel is borítanak és mindent beborít majd ez a hatalmas robbanás és mindent ellep majd a por és a szemét? Mert amikor ez a sok por és szemét eltakarításra kerül, akkor nem lesz többé fal, nem lesz többé börtön, nem lesz többé félelem, nem lesz többé ott a biztonság hiányának az érzése. Mi van akkor, ha ezek mögött a régi falak mögött és a tudat téglái mögött található az Én Vagyok valódi szabadsága, még egy ilyen biztonságot nélkülöző világban is, ami innentől már biztonságos önmagadon belül.

Az Énen belüli biztonság akkor érkezik meg, amikor az ember megbocsát saját magának.

Az önmagadon belüli biztonság akkor érkezik meg, amikor az ember megbocsát saját magának.

A megbocsátás talán nem az, amit gondoltok róla. A megbocsátás nem azt mondja, hogy: „*Ó, hát megtettem azt a sok rossz dolgot és most mindet elengedem.*” Nem. A pontokat ezen a módon nem lehet összekötni egymással.

A Mesterlétben a megbocsátás a bölcsességet jelenti. A bölcsességet.

Amikor ott van benned ez a temérdek bölcsesség, először is annak a bölcsessége, hogy soha nem fogod azokat a dolgokat újra megtenni, amiket régebben megtettél, soha többet nem fogod azokat megismételni. Ott van benned annak bölcsessége, hogy a bölcsességedre minden egyes tapasztalásod által tettél szert, valamint annak bölcsessége, hogy nem fogsz visszamenni az alacsony, sűrű tudatosságba. Ott van benned annak bölcsessége, hogy isteni létező vagy, továbbá annak bölcsessége, hogy létezel. És ez a gyökér vagy mag bölcsesség, amiből az összes többi bölcsesség ered. „*Létezem.*”

Látjátok, még ez az egyszerű: „*Létezem. Vagyok, Aki Vagyok*” - még ez is a megbocsátás kinyilatkoztatása.

„*Létezem. Vagyok, Aki Vagyok.*” Ez a megbocsátás.

És ez az, ami felszabadít téged a büntudat, a szégyen, az ítélkezés és a kritika alól. Létezem. Ez a megbocsátás.

Létezem.

És ez nem egy mentális dolog. Semmiféle ceremóniát nem kell ehhez elvégezned, nem kell szentelt vizet locsolni a fejedre ahhoz, hogy megbocsáss. A megbocsátás valóban a bölcsesség. Ez az, ami szabaddá tesz téged és a bölcsesség pedig nem más, minthogy: Létezem.

Ez a biztonságos tér. És ez nem egy aprócska szobát jelent egy hatalmas házban. Nem egy aprócska gondolat, amihez vissza tudsz szaladni és amit megpróbálsz újra meg újra ismételtetni magadnak. Ez egy érzés. Egy valóság. Egy tudás. Ez maga a biztonság.

Vegyünk egy jó mély lélegzetet!

Az ember nem tudja biztonságban érezni magát, amíg nem bocsát meg saját magának.

Nem. Amíg nem bocsátasz meg magadnak, addig egyre csak menekülni és bujkálni fogsz. És egyre több és több makyót fogsz gyártani és elképesztően elfoglalt leszel, csak, hogy ne kelljen szembenézned ezzel a mélységesen mély dologgal - önmagadban - a megbocsátással, a bölcsességgel, az elengedéssel.

Vegyünk egy mély lélegzetet! Jó mély lélegzetet ebbe a pillanatba!

Megoldás

Korábban azt kérdeztem, hogy miért nem úgy van, hogy csak csettintünk egyet és a Mesterlét abban a szent pillanatban ott is terem? A tapasztalás miatt, amiatt a tapasztalás miatt, amin az előbb keresztülmentetek, a megbocsátás mély felismerése és megvalósulása miatt. Ez nem az az egyházi típusú vallásos megbocsátás. Ez a bölcsesség. És ez lényegében a saját bölcsességbe való beleérzés, belelépés. Ennyi. Beleérzel, belelépsz a Létezem-be. Ennyi.

Korábban azt kérdeztem tőletek, hogy miért nem egy csettintésre történik meg ez az egész? Kérem visszakapcsolni a világítást!

Nos, búcsúzóul elmesélek nektek egy erre vonatkozó analógiát. A hernyó elképesztő módokon tapasztalja meg a hernyó létét, de közben tudja, hogy ő igazából nem is hernyó, mégis hernyóként éli meg a napjait, a heteit és a hónapjait. Majd végül egyszer megszólal benne valami a hernyó elméjén túlról és azt mondja: *„Eljött az idő. Ki kell ebből szállnom! Ez nem én vagyok. Ez tényleg nem én vagyok. Ez egy tapasztalás volt. Szeretlek titeket, más hernyókat! Ideje mennem. Már itt sem vagyok. Megpróbálhattok visszatartani, de inkább meghalok, minthogy ne teljesítsem be a nagyszerűségemet!”*

Majd elkezd keresztülmenni a saját átalakulásán, átváltozásán a gubóban és közben tudatos. Tudatában van annak, hogy valami változik. És tudjátok, van egy olyan része, amelyik átkozza ezeket a változásokat, mert a gubó csapdájába szorulva érzi magát. De van egy másik része, aki így szól: *„Nahát, ez bámulatos! Nahát! Itt vagyok és megszabadulok ettől a sok-sok lábamtól meg a zöld színemtől. Közben meg itt vagyok és teljesen tudatában vagyok annak, hogy változom és amikor azzá válok, amivé majd válok, akkor pontosan tudni fogom hogyan váltam azzá.”*

A hernyó azt gondolja magában: *„Nos, van egy részem, amelyik, nahát, azt mondja, jaj, mit tettem? Mit tettem? Nyugodtan maradhattam volna továbbra is hernyó.”* Egy másik része pedig azt mondja: *„A francba! Az hittem a hernyólét nem biztonságos! Pedig ez az, ami aztán tényleg nem biztonságos! Mert senki sem rendelkezik egy kézikönyvvel arról, hogyan kell ezt megcsinálni és hallottam, amikor valaki azt mesélte, hogy van ez a vörös hernyó, akit Sátán-hernyónak hívnak és aki majd üldözőbe vesz és elkap engem, mert hagytam, hogy... de, ez engem nem érdekel! Nem érdekel, mert képtelen vagyok tovább így maradni, ahogy eddig éltem. Tudom, hogy létezik valami, ami több ennél, csak eddig még nem tudtam azt meghatározni. Még nem tudtam ezt megvalósítani, de Isten... na, te is Isten! Hernyó Isten! Egy rakás lószar vagy! (nevetés) Van valami istenen túl is és én ezt tudom és meg fogom ezt találni, lesz, ami lesz!”*

És ebben a tudásban azt is tudom, hogy annak ellenére, hogy tény, hogy ez egy nem biztonságos hernyó világ, a lényemben tudom, hogy minden jól van a teremtés egészében.

Köszönöm drága Shaumbra. Legyetek biztonságban! Legyetek biztonságban! Köszönöm. Köszönöm. (a közönség tapsol)

(Fordította: Telegdi Ildikó - telegdiildi@globonet.hu)

Megjegyzés: Aki úgy érzi, hogy szívesen támogatná anyagilag is a Shoudok fordításainak munkáját, az alábbi bankszámlaszámon megteheti:

Telegdi Ildikó őtP BANK Rt. 11773339-00984762

Minden eddigi és ezt követő felajánlást előre is szívből köszönök: Telegdi Ildikó

A Biber Kör Anyagok Tóbiással, Adamus Saint-Germainnel és Kuthumi Lal Singh-gel ingyenesen kerülnek felajánlásra 1999 óta.

A Biber Kör emberi angyalok globális hálózata, akiket Shaumbrának neveznek és akik elsőik között mennek át az Új Energiába. Ahogy megtapasztalják a felemelkedés örömeit és kihívásait, Szabványokká válnak mindazon emberek számára, akik a saját belső Istenük felfedezésének utazását járják.

A Biber Kör havonta találkozik Deverben, Coloradoban, ahol is Adamus a legfrissebb információkat osztja meg Geoffrey Hoppe által. Ezek a Biber Kör összejövetelek nyilvánosak, publikusak, ahová mindenkit szeretettel várunk.

Amennyiben most ezt olvasva érzel egyfajta igazságot és kapcsolódást, akkor te tényleg Shaumbra vagy. Tanító és Vezetetést nyújtó vagy az emberek és az angyalok számára egyaránt. Engedd meg, hogy az isteniséged magva virágba boruljon benned ebben a pillanatban és ez tartson örökké. Soha nem vagy egyedül, mert van egy családod a világban és angyalok vesznek körül a körülötted létező birodalmakban.

Szabadon terjesztheted ezt a szöveget nem-kereskedelmi alapon, térítésmentesen. Arra kérünk, hogy az információt a maga teljességében add közre, beleértve ezt a lábjegyzetet is! Minden más felhasználás esetén írásos jóváhagyásra van szükség Geoffrey Hoppe-től, Golden, Colorado. A kontakt oldal: www.crimsoncircle.com

© Minden jog Fenntartva 2014 Geoffrey Hoppe, Golden, CO 80403